

MIRAR EL PAKISTAN PÀGINES 14 I 15

L'ofensiva a la Vall de Swat ha tornat a posar de manifest que els intents per implantar la xaria al país no es van ofegar el 2007, quan Musharraf va entrar a sang i foc a la Mesquita Vermella per frenar els germans Abdul Aziz Ghazi i Abdul Rashid Ghazi.

MATANÇA AL PERÚ PÀGINA 18

Més de 50 morts i desenes de ferits. Divendres 5 de juny, més de 630 efectius de la policia d'elit es van llançar, en una operació desproporcionada, sobre els indígenes mobilitzats des de feia dos mesos a l'Amazònia peruana.

V MOSTRA ANARQUISTA PÀGINA 23

La cinquena Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona, que se celebrarà del 15 al 21 de juny, desenvoluparà les activitats a diversos centres socials de Gràcia i culminarà amb un cap de setmana d'activitats a l'aire lliure a la plaça del Diamant.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N142

10 de juny de 2009

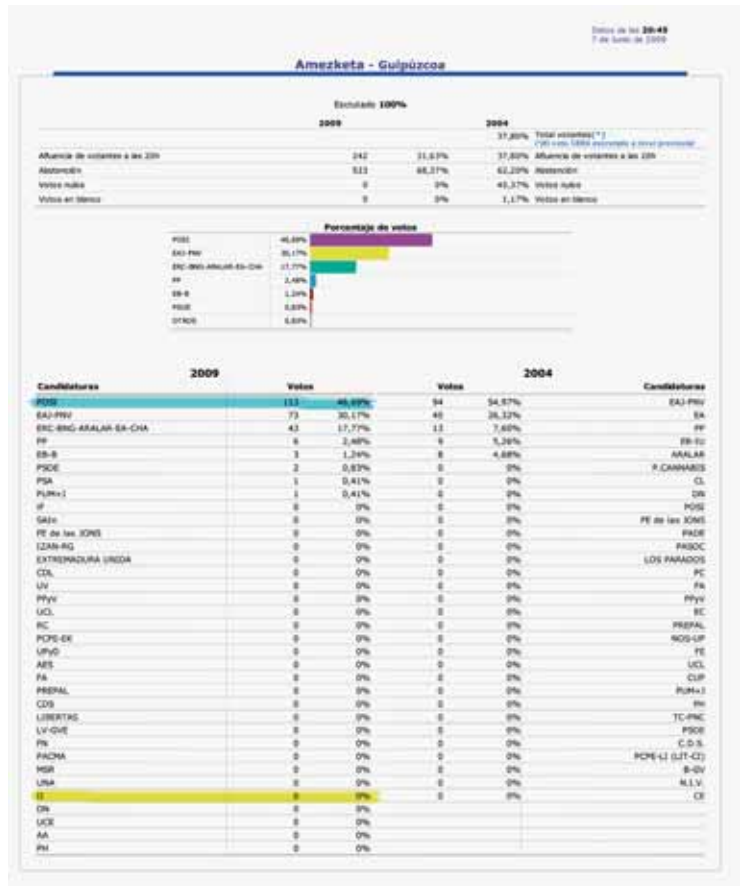
www.setmanaridirecta.info • 1,70 euros

Milers de vots d'II-SP han estat desviats a d'altres candidatures

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 11

Se n'han beneficiat l'MSR, Democracia Nacional, el POSI i el vot nul

Formulari electoral de la Mesa Electoral de Amezketta, Guipúzcoa, 10 de juny de 2009. Conté dades de votants i candidatures.

Les dades del municipi d'Amezketta són un exemple del que ha passat a 24 municipis bascos. A l'esquerra, l'acta de la mesa electoral, on hi consten 113 vots a II-SP. A la dreta, les dades del Govern, on no hi té cap vot.

“La versió de Vilaró no s'ajustava a la realitat”

DE DALT A BAIX • PÀGINES 3 A 5

Autodefensa per dones

EXPRESSIONS • PÀGINA 22

Conèixer les possibilitats del cos, aprofundir

en les causes d'opressió o aprendre a reaccionar són alguns objectius dels tallers d'autodefensa per dones.

Greu manca d'inversió als centres d'acollida per a menors

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 9

La plantilla de Grameimpuls lluita per la dignitat salarial

AIXÍ ESTÀ EL PATI • PÀGINA 17

. EDITORIAL

Entre el frau i la tupinada

El cúmul d'irregularitats detectades durant el recompte de vots d'Iniciativa Internacionalista-La Solidaritat entre els Pobles (II-SP) en un mínim de 24 municipis bascos no deixa espai per pensar en l'error humà. Que l'ultradretà MSR tregui 200 vots a Zumarraga o que guanyi el POSI a Amezketa esdevenen sinònims d'absurd propis d'una òpera bufa. I tanmateix, l'ombra de la sospita s'ha anat estenent com una taca d'oli, amb casos nous detectats a municipis dels Països Catalans, Andalusia o Castella-la Manxa. Els fets són barroers per si sols i sense antecedents propers en l'àmbit de la manipulació electoral. A Galícia o a les Illes Balears, havíem vist que els morts votaven el PP a través del vot per correu. Però l'alteració insòlita de les actes podria revelar, dependent de l'acurament dels fets, almenys dues hipòtesis. L'aparentment menys severa: que l'embogida lògica antiterrorista que s'ha instal·lat a casa nostra en relació al País Basc ha fet metastasi a la

societat espanyola i desenes d'interventors o apoderats -imbuïts de l'A por ellos!- han volgut silenciar les 3.000 veus que havien decidit votar II-SP. L'altra, la més greu, seria la que ubicaria determinats estaments estatals en una estratègia ridícula de minimització dels sufragis obtinguts per la candidatura. Unes operacions barroeres a les quals estem acostumats: només cal recordar que, fa dues setmanes, el Tribunal Suprem espanyol va sentenciar la il·legalitat del tancament d'Egin, onze anys després. Resumint, un nou episodi -en aquest cas i com a novetat, en l'àmbit electoral- de l'estat d'excepció decretat a les terres basques i la seva ombra allargada. Una situació que II-SP havia aconseguit driblar per denunciar l'apartheid consolidat per la llei de partits contra un 16% de l'electorat basc. Entre el frau d'il·legalitzar idees i la tupinada d'altres votacions, caldrà parlar d'atenció davant les noves formes de guerra bruta subtil que pretenen alguns.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Gustós de pensar-hi

Xavier Blasco Piñol
directa@setmanaridirecta.info

Sovint, se sent dir: "Sobre gustos, no hi ha res escrit". Així doncs, quin és el tema de les revistes de moda? La literatura sobre art, de què escriu? La filiació a un corrent de pensament, a què respon? El racisme i l'homofòbia, de què són expressió? Què és un article d'opinió? I un llibre d'estil? Totes aquestes activitats són expressions d'un gust i en parlen. No és cert que no s'hagi escrit res sobre gustos. El gust és un mecanisme simbòlic que permet comparar i establir fronteres en societat. És un element identitari. I està condicionat per l'entorn social en què s'ha format una persona i pel context en el qual es posa en pràctica. Per si no quedava clar, el gust no és neutre ni espontani! És polític. Comprar unes vambes *Munich*,

Nike o no comprar-ne; beure Llet Nostra o ATO; votar o no votar; ser un esnob o creure en un estil col·lectiu que et conforma; que t'agradi la fotografia d'una col·lor en un museu en lloc d'una imatge de la primera comunió dels teus fills penjada a casa; anar de políticament incorrecte o ser un ortodox de les formes per perpetuar-les; ser catòlic o jueu o musulmà o... Amb totes aquestes tries, cadascú es defineix estèticament davant dels altres. És a dir, es fa evident una postura política que s'expressa amb símbols quotidians. Es mostren uns valors.

"Sobre gustos no hi ha res escrit" significa que no es pot opinar sobre els gustos de la gent perquè tothom és diferent? Que s'ha de ser condescendent i tolerant. És així, oi? Però, aleshores, sorgeix la pregunta següent: s'ha de tolerar l'intolerant? La idea de neutralitat que transmet aquest refrany pot

obrir les portes a una complicitat amb estètiques reaccionàries, retrògrades o feixistes per omisió de resposta.

És a dir, aquesta sentència *nihilista* que anivella tots els valors, deslegitima la crítica a una qüestió suposadament asèptica com és el gust. I significa també que aquests valors als quals en aferrem per ser qui som i les tries que fem no s'han de justificar. És el *Calígula* d'Albert Camus. Un *pàjaru* interessant, aquest Calígula, però, al cap i a la fi, una mala bèstia. El seu estil de vida lògic ultraradical el porta a aplicar un tipus de justícia amoral on tracta tothom igual: tant pot matar com estimar i tot té el mateix valor, és a dir, cap. En un moment de l'obra, un personatge li diu: "Crec que hi ha accions que són més boniques que d'altres". Calígula respon: "Jo crec que totes són equivalents". Si hem de conivire, no m'agrada Calígula.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem tingut un tancament prou relaxat. Només hem hagut d'estar pendents fins a darrera hora -de dimarts- de les tupinades que s'anaven coneixent al llarg del dia.

D'altra banda, aquest cap de setmana tenim assemblea general de la DIRECTA. Aquest dia, totes les persones -més o menys- que col·laborem d'una manera o altra per fer possible el setmanari ens trobem. És un moment de presa de decisions importants. I també és l'ocasió en què moltes de nosaltres, que fins aleshores només ens havíem conegut per telèfon o per mail, ens trobem *en persona*, cara a cara.

Finalment, felicitem el Xavi -coordinador de l'àmbit de distribució i transportista de la DIRECTA-, que ja s'ha recuperat d'un esquinç al turmell que li ha tingut dues setmanes estirat en una hamaca, sota els arbres de l'era de casa seva, observant el creixement de les figueres de moro i el comportament de les formigues, que feien "camí de sol, per les rutes amigues".

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo IL·LUSTRACIÓ Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT Tània Miró
DISTRIBUCIÓ Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond
DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Guerra oberta entre la Guàrdia Urbana de Barcelona i els Mossos d'Esquadra. El 2 de juny a les 18:30h, l'Agència EFE va donar a conèixer que l'actual responsable de premsa de la Guàrdia Urbana, Jordi Vilasalo, havia patit una lesió a la cuixa per l'impacte d'una pilota de goma durant les celebracions de la 'Champions' a Canaletes. Mitja hora després, els serveis informatius de Catalunya Ràdio van informar -en exclusiva- de l'existència d'un informe dels Mossos que parlava del cas Vilaró -cap de la Guàrdia Urbana ferit la nit de les celebracions de l'Eurocopa, 29 de juny de 2008- i afirmava que la versió d'aquest era falsa.

BARCELONA • FA UN ANY EL CAP DE LA GUÀRDIA URBANA VA INTERPOSAR UNA DENÚNCIA CONTRA VILAWEB, RAC1 I 'EL MUNDO'

Vilaró no es querella contra els Mossos tot i l'informe on se l'acusa de mentider

Un comandament de la Comissaria General de Sabadell va filtrar als mitjans el document per contrarestar l'allau informativa sobre els ferits durant la celebració de la 'Champions'

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Guerra oberta entre la Guàrdia Urbana de Barcelona i els Mossos d'Esquadra. La polèmica sobre els efectes derivats de l'ús de pilotes de goma per part dels agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra es va diluir, en part, el dimarts 2 de juny arran de la filtració d'un informe policial sobre l'origen de les ferides que havia patit el cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona durant la celebració de l'Eurocopa, el 29 de juny de 2008.

Un alt comandament de la policia autonòmica ubicat a la Comissaria General de Sabadell va filtrar aquest document enmig de l'allau de denúncies per ferides greus arran de l'impacte d'aquests projectils de goma, utilitzats massivament pels Mossos la nit que el Barça va guanyar la Champions. L'informe conclou que la versió dels fets de l'any passat relacionada per Xavier Vilaró "podria no ajustar-se a la realitat", un eufemisme per no dir directament que el cap de la policia municipal de Barcelona menteix.

Vilaró assegura que un agent dels Mossos li va disparar una pilota de goma a curta distància

Segons el relat de Vilaró, la nit del 30 de juny de 2008, va arribar a la plaça Espanya de Barcelona amb el seu cotxe oficial, conduït per un xofer que no és el que l'acompanya habitualment. Van aparcar el vehicle al carrer Tarragona, a la confluència amb el carrer Diputació, entre la plaça de les Arenes i l'Hotel Plaza. El màxim responsable de la Guàrdia Urbana va baixar del vehicle tot sol, es va dirigir fins a les portes de l'Hotel Plaza i, en aquell moment, sense que cap testimoni -tret d'ell mateix- veiés l'agressió, assegura que un agent antidisturbis dels Mossos d'Esquadra li va disparar una pilota de goma a curta distància. Sorprenentment, però, l'impacte no el va fer caure i ni tan sols li va provocar cap indisposició ni dolor. Tot seguit, va creuar cap al centre de la plaça Espanya -que ja era buida d'aficionats espanyolistes- i

Xavier Vilaró supervisa la recent victòria del Barça davant del Chelsea a Canaletes (amb americana clara)

> Un ferit de la 'Champions', una setmana en estat de coma

Tot i la cortina de fum mediàtica que s'ha estès arran de l'aparició de l'informe sobre el cas Vilaró, el degoteig de nous casos de persones ferides durant les càrregues policials de la celebració de la Champions al centre de Barcelona s'ha mantingut. Un jove de dinou anys va ser hospitalitzat a les 3 de la matinada del 28 de maig. Sagnava abundantment i patia un multi-traumatisme al cap, amb fractures i

hematomes de consideració. Els metges de l'Hospital Clínic van ténmer per la seva vida i li van induir l'estat de coma per evitar el pitjor. Una setmana després, el noi va despertar i es va recuperar progressivament. Una de les seqüeles que ha patit ha estat la pèrdua de memòria, per això ni tan sols recorda com va rebre aquestes lesions tan greus. Aquest cas es va conèixer deu dies després dels fets i, avui dia, se sap

que hi ha altres persones ferides de menys gravetat que encara continuen hospitalitzades. Crida l'atenció que, l'endemà de la victòria blaugrana, el conseller Joan Saura manifestés que tots els ferits eren de poca consideració, tot i que ja han sortit a la llum pública els casos de sis persones ferides greus, la majoria de les quals han patit lesions irreversibles com la pèrdua d'un ull o l'afectació a òrgans vitals.

queixa per l'acció policial. Uns minuts més tard, va abandonar la plaça amb el seu cotxe oficial.

Silenci en comptes de querella

Les versions i reaccions de Xavier Vilaró i de l'Ajuntament de Barcelona després de conèixer l'informe però, van ser molt diferents de les que es van desencadenar després que Vilaweb, El Mundo i RAC1 informessin

-ara fa un any- que l'origen de les ferides del cap de la Guàrdia Urbana no havia estat una pilota de goma, sinó possiblement fruit d'una pallissa en una zona d'oci nocturn. Des d'aleshores, els tres mitjans estan pendent d'una querella interposada tant pel propi Vilaró com per l'ajuntament. Davant de l'informe a la contra dels Mossos, Jordi Hereu i Assumpta Escarp (regidora de Via Pública) es van

limitar a defensar la paraula i l'honorabilitat de Vilaró. Els màxims responsables municipals van descartar cap mena de mesura contra els Mossos d'Esquadra i van voler ressaltar les "bones" relacions entre ambdós cossos policials. Obviament, l'expedient judicial contra els tres mitjans de comunicació quedarà molt influenciat per la presentació d'aquest nou informe dels Mossos d'Esquadra i, segons apunten diverses fonts jurídiques consultades, és molt probable que es produeixi un sobreseïment provisional de la causa.

Pilotes molt perilloses

L'informe que van filtrar els Mossos el dia 2 de juny, que ha estat incorporat a la investigació judicial del jutjat d'instrucció 28 de Barcelona, adjunta un document probatori elaborat per la Unitat de Balística i Traces Instrumentals. El contingut és molt revelador de la potència i la perillositat del que s'anomena pilota de goma, però que, a la pràctica, esdevé una autèntica bala capaç de destruir una cavitat ocular o segar la vida d'una persona. Aquest document explica que, recentment, diversos agents escopeters de la Brigada Mòbil van fer proves de tir al complex d'entrenament

Vilaweb, El Mundo i RAC1 van informar -ara fa un any- que l'origen de les ferides era fruit d'una pallissa en una zona d'oci nocturn

de l'edifici Egara de Sabadell amb un maniquí vestit amb camisa blanca per poder apreciar els efectes d'un impacte d'aquestes característiques sobre la roba. Van concloure que tots els llançaments van provocar taques molt visibles de pólvora i restes de brutícia i que, en la gran majoria de casos, també es van produir estrips del teixit. El document de balística assegura que, després de rebre l'impacte d'una pilota, encara que aquest es produeixi des d'una distància de cinquanta metres, qualsevol persona adulta cau a terra i queda impossibilitada de moviment, ja que el dolor és molt intens.

, de dalt a baix

BARCELONA • L'AJUNTAMENT ES VA OBSTINAR A OCULTAR INFORMACIÓ SOBRE ELS FETS DES DEL PRIMER DIA

Cas Vilaró: avui dia tot s'acaba sabent

Xavier Vilaró a dos quarts de tres de la matinada a la Plaça Espanya (amb camisa blanca, al peu del monument), hora en que ell afirma que ja estava a casa.

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'endemà de la celebració de la victòria de la selecció espanyola a l'Eurocopa 2008, l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, va manifestar la seva satisfacció pel mínim balanç d'incidents ocorreguts. Només va voler destacar alguns petits desperfectes del mobiliari urbà i va felicitar la ciutadania pel seu civisme i la seva esportivitat. La realitat del que va passar, però, estava molt lluny d'aquesta visió idíl·lica i esbiaixada del batlle de la ciutat. La congregació de milers d'aficionats a la plaça d'Espanya, a la plaça Artós i a Canaletes va comportar nombroses destrosses i enfrontaments durs amb els cossos antidisturbis de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra. A la plaça Artós i a Canaletes, els agents van disparar pilotes de goma que van

ocasionar una desena de persones ferides. Els aficionats van fer barricades, van assaltar un camió de bombers i van agredir vianants i vehicles particulars, amb especial contundència cap aquells que anaven ocupats per immigrants. Cinc dies després, es va confirmar un rumor que corria insistentment per les redaccions d'*El Periódico* i *La Vanguardia*, però que ningú no havia volgut confirmar. El cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona havia estat ingressat a l'Hospital del Mar i li havien extirpat la melsa arran de les lesions que havia patit a la plaça d'Espanya durant la nit de l'Eurocopa. Va ser aleshores que l'Ajuntament va confirmar que aquella nit s'havien produït incidents i que, a conseqüència del llançament de pilotes de goma, el senyor Xavier Vilaró havia resultat ferit greu. Cinc dies d'ocultació informativa, però es va acabar sabent. Pocs dies després

que es destapés el seu ingrés hospitalari, nombroses fonts que parlaven des de l'anonimat –però situades dins d'altres cossos policials i dins dels grups municipals dels partits polítics

Fons policials i polítiques van filtrar dades que posaven en qüestió la versió oficial

del consistori barceloní – van filtrar dades i testimonis que posaven en qüestió la versió oficial dels fets. Una d'aquestes dades era l'informe mèdic que assenyalava l'existència d'una lesió als testicles del senyor Vilaró. En concret, es parlava d'una hemorràgia

greu causada per una contusió fortals genitals. L'Ajuntament de Barcelona ho va negar insistentment i es va querellar contra aquells mitjans –Vilaweb, RAC1 i *El Mundo*– que van posar en dubte les paraules del cap de la policia local. Ara, un any després, el metge que va atendre Vilaró ha certificat que va patir una contusió als testicles, tot i que ell ho negués i forçés un segon dictamen mèdic sense cap fonament científic per forçar la coherència de la seva versió dels fets. Però, una vegada més, tot s'ha acabat sabent. L'agència de detectius Mètode 3 va continuar investigant el que va passar aquella nit, per encàrrec del grup municipal del PP, segons va confirmar el seu dirigent Alberto Fernàndez Díaz. D'altra banda, els Mossos d'Esquadra –segons ha pogut saber aquest setmanari– van visitar diversos prostíbuls de Castelldefels (*Riviera* i *Saratoga*) i els locals “d'oci noc-

turn” de Sarrià-Sant Gervasi (*Starlets*) i de l'Eixample (*Bailén 22*) amb la intenció d'interrogar els responsables dels locals que poguessin aportar dades sobre els rumors que situaven Vilaró molt lluny de la plaça Espanya en el moment que va patir les lesions. La policia autonòmica també va elaborar un informe de traçabilitat del telèfon mòbil corporatiu de Xavier Vilaró, que aquella nit va efectuar nombroses trucades. A través d'aquest informe, s'ha pogut determinar la seva ubicació física mentre parlava per telèfon durant aquella nit. Els repetidors de telefonia mòbil que donaven senyal a l'aparell mentre mantenia les converses telefòniques poden determinar –mitjançant uns càlculs sofisticats de triangulació– els indrets aproximats on s'ubicava al llarg de la nit. A través de la unió d'aquests punts, s'han pogut determinar els seus moviments.

Mossos versus Urbana

El fet que la segona versió oficial transmesa per Assumpta Escarp –regidora de Mobilitat– apuntés que la lesió va ser produïda per una pilota de goma malabarista que, després de fer una trajectòria erràtica, va impactar amb contundència contra l'esquena i el braç de Vilaró ha estat un dels detonants que ha tensat el posicionament institucional dels Mossos d'Esquadra respecte al cas, però no ha estat l'únic motiu. L'actual secretari de Seguretat Pública de la Generalitat (Mossos), Joan Delort, també havia estat membre del cos de la Guàrdia Urbana de la capital catalana. Va ser a començaments dels anys 80. Durant aquella època, els responsables de seguretat del PSUC i CCOO van ser designats com a caps de les policies locals d'aquells municipis

de l'àrea metropolitana on tenien prou poder polític. Àngel Abad, provinent de la policia municipal de Sabadell –ciutat governada per Antoni Farrés–, acompanyat de Joan Delort, va aterrar a l'Ajuntament de Barcelona per controlar la Guàrdia Urbana. No ho va tenir fàcil. La cúpula dels urbans de Barcelona estava dirigida per Julián Delgado i Joan Torres, afins a sectors militars ancorats a la Unió Militar Democràtica i enfrontats històricament al PSUC. Abad i Delort van perdre el pols –tal com van explicar els mitjans de l'època– i van desembarcar (Delort primer va ser cap de la policia municipal de Girona) a una incipient policia catalana amb direcció política de Jordi Pujol. CiU va apostar per aquesta aliança amb l'objectiu de fer la pinça política als socialistes.

Els inicis de Vilaró al Raval

L'estiu de 1997, el GRUME (Grup de Menors) de la policia estatal va procedir a la detenció de cinc persones, a les quals després acusaria d'haver orquestrat una xarxa d'abusos a menors al barri barceloní del Raval. D'aquells fets, pels quals finalment es va condemnar i empresonar dues persones –tot i que en un principi se n'havia arribat a detenir una desena, incloent-hi el regidor de mobilitat (PSC) de Ciutat Vella–, se'n va arribar a redactar un llibre i a rodar una pel·lícula, dirigida per Joaquim Jordà i titulada *De Nens*. Es va qüestionar la veracitat i el reffons de moltes de les coses que s'havien fet públiques i també se'n van denunciar d'altres que mai s'havien do-

nat a conèixer. Llavors, els grups municipals de CiU i el PP de l'Ajuntament de Barcelona van informar que, segons diversos comandaments de la Guàrdia Urbana, la investigació dels abusos de menors que, ja des de l'any 1988, feien diversos agents de la policia municipal va ser aturada per ordres directes de Xavier Casas (actual director de GISA, Obres Públiques de la Generalitat). Unes ordres que va executar Xavier Vilaró, el màxim responsable policial al Districte de Ciutat Vella aquell any 1997. Ni Casas ni Vilaró van respondre mai davant les acusacions d'ocultació i es van limitar a emetre una nota de premsa on afirmaven que, simplement, s'havia tractat d'una reduc-

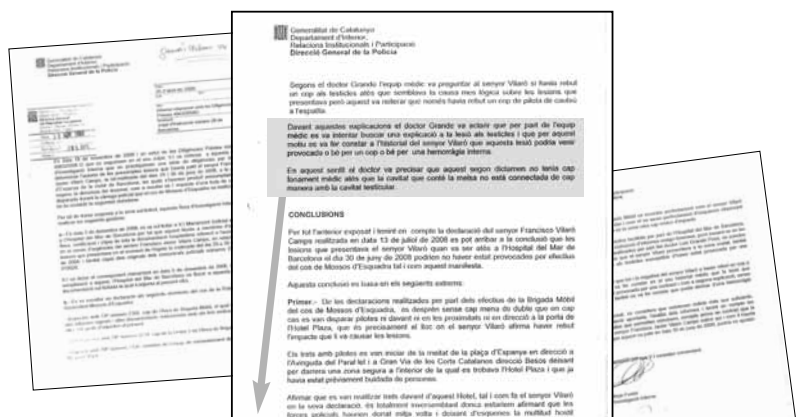
ció de personal per raons pressupostàries.

L'accés de Vilaró a la intenció en cap de la Guàrdia Urbana semblava assegurada. L'únic problema era que l'ascens s'havia de fer mitjançant oposicions. S'hi van presentar quatre candidatures i, tot i les queixes internes de frau, l'any 2003 va ser nomenat màxim responsable de la policia de Joan Clos. Alguns dels àmbits on ha destacat més des del seu nomenament han estat el suport a les famílies de joves desapareguts i la participació de la policia municipal en els projectes de cooperació amb països empobrits de l'Àfrica com Somàlia, on fins i tot va viatjar poc després d'assumir el càrrec.

, de dalt a baix

INFORME MÈDIC • CONSIDERACIONS DEL DOCTOR LUIS GRANDE POSA

“Tot i que el pacient ho nega, la lesió testicular ha d'haver estat produïda per una contusió”

Extracte de les declaracions que va fer el doctor que va atendre Xavier Vilaró durant la seva entrevista amb els responsables de la Divisió d'Assumptes Interns dels Mossos d'Esquadra.

Davant aquestes explicacions el doctor Grande va aclarir que per part de l'equip mèdic es va intentar buscar una explicació a la lesió als testicles i que per aquest motiu es va fer constar a l'historial del senyor Vilaró que aquesta lesió podria venir provocada o bé per un cop o bé per una hemorràgia interna.

En aquest sentit el doctor va precisar que aquest segon dictamen no tenia cap fonament mèdic atès que la cavitat que conté la melsa no està connectada de cap manera amb la cavitat testicular.

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Un dels aspectes més controvertits del cas Vilaró ha estat, des d'un bon inici, el contingut real dels informes i el diagnòstic mèdic que presentava el pacient després d'ingressar al servei d'urgències de l'Hospital del Mar. S'ha pogut tenir accés directe a aquestes dades per primera vegada i s'ha confirmat allò que se sospitava mesos enrere: les ferides no són compatibles exclusivament amb l'impacte d'una pilota de goma. Fins ara, es coneixia, la lesió principal que havia donat a conèixer el cap de la Guàrdia Urbana, fins i tot amb fotografies que ell mateix es va fer al llit del servei d'urgències i a la Unitat de Cures Intensives. En un primer moment, aquesta lesió es va situar a l'abdomen (segons relata un comunicat de la regidoria de Via Pública de l'Ajuntament datat el 4 de juliol) i, posteriorment, es va situar a la zona dorsal superior del tòrax. Aquest impacte li hauria provocat la fractura de la bossa de la melsa, que se li va haver d'extirpar. A la mateixa alçada però al lateral del braç, també es podia apreciar un hematoma molt gran, acompanyat d'una erosió cutània que sagnava. Aquest fet va fer sorgir moltes dubtes a l'explicació oficial dels fets ja de bon principi.

Ara hem conegut per primera vegada i en primera persona el diagnòstic dels metges que van inspeccionar Vilaró. L'informe presentat al jutjat d'instrucció 28 inclou una entrevista al doctor Luis Grande Posa feta per l'inspector dels Mossos Jordi Moya i l'intendent Ramon Josep Tomás. Durant aquesta entrevista es va confirmar que hi havia una tercera lesió per la qual va ser atès Vilaró que mai no s'havia donat a conèixer, tot i que—en el seu

Hi havia una tercera lesió de Vilaró que mai no s'havia donat a conèixer

moment—es van fer dues rodes de premsa i diverses compareixences polítiques de la regidora Assumpta Escarp —davant dels grups municipals— dedicades específicament a parlar de les seves lesions —de les que ell fa responsables els Mossos d'Esquadra. El doctor Grande Posa assegura que Vilaró presentava “una lesió als testicles susceptible d'haver estat ocasionada per una contusió”. Aquesta nova lesió remet a les informacions publicades per Vilaweb, *El Mundo* i RAC1, respecte una hipòtesis

pal·lissa en una zona d'oci nocturn. A més, l'informe mèdic certifica que, “tot i la negativa del senyor Vilaró d'acceptar haver patit un cop a la zona testicular, es fa constar que la lesió pot haver estat provocada per una contusió i, com a segona explicació, sense cap fonament mèdic, també es fa constar que pot derivar d'una hemorràgia interna”. Aquesta segona opció es va incloure arran de la insistència de Vilaró, però no pas fruit del diagnòstic elaborat pels professionals de l'Hospital del Mar. L'afectació als testicles va ser de tal gravetat que Xavier Vilaró es va veure obligat a tornar a ingressar al centre mèdic durant el mes d'agost, 40 dies després dels fets, ja que tornava a patir uns dolors forts als genitals.

El doctor Grande Posa va voler puntualitzar que el segon dictamen, que apuntava l'impacte d'una pilota de goma a l'espallta com a origen de la lesió als testicles, no tenia cap fonament mèdic, ja que la cavitat que conté la melsa no està connectada de cap manera amb la cavitat testicular. Arran de les declaracions dels nombrosos testimonis que hi havia a la plaça Espanya, les proves de balística i els informes mèdics, els agents del grup d'Assumptes Interns dels Mossos han conclòs que “la versió sobre els fets de l'Eurocopa facilitada per Francisco Javier Vilaró Camps podria no ajustar-se a la realitat”.

Assumpta Escarp

52 ANYS, REGIDORA DEL DISTRICTE DE L'EIXAMPLE I LICENCIADA EN DRET

Regidora portaveu de l'Ajuntament de Barcelona i responsable de Via Pública del consistori. És la superior jeràrquica de Xavier Vilaró. Sempre ha defensat la figura del controvertit cap de la Guàrdia Urbana. Ha encapçalat les dues rodes de premsa i les nombroses compareixences on, des del consistori, s'han negat les informacions que contradecien la versió de Vilaró. Escarp va afirmar que aquells que dubtaven que Xavier Vilaró hagués estat impactat per una pilota de goma i que hagués patit un defalliment o una indisposició immediata no el coneixien, ja que, segons ella, “el senyor Vilaró ho aguanta tot, pot estar patint un dolor insuportable i fer veure que no passa res, ja que és un home molt entregat”.

Joan A. Dalmau

63 ANYS, GERENT DE VIA PÚBLICA, FA 25 ANYS QUE TREBALLA AL CONSISTORI

És metge de professió i va acompanyar la trajectòria política de Joan Clos i Xavier Casas des dels anys 80. Va ser un dels signataris de la majoria d'actes d'expropiació d'edificis del districte de Ciutat Vella afectats per les remodelacions de Proclives.

Va ser aleshores que va conèixer més a fons la figura de Vilaró, que va passar a dirigir la plantilla de la Guàrdia Urbana poc abans d'esclatar l'hiperdimensionat cas de pederàstia del barri del Raval. Va comparèixer, juntament amb Escarp, per avalar les paraules del cap de la policia municipal. En la seva condició de metge, va explicar la compatibilitat de l'impacte d'una pilota de goma amb una lesió a la melsa, però en cap moment va desvetllar que existien unes ferides rellevants als testicles.

Evelio Vázquez

53 ANYS, SOTSCAP DE LA GUÀRDIA URBANA DE BARCELONA

Ha esdevingut, a la pràctica, els ulls i les orelles de Vilaró. Es desplaça a peu de carrer per fer seguiment de les situacions més conflictives que requereixen actuacions de la policia municipal. Durant la baixa mèdica del màxim responsable, ell va assumir les seves funcions i competències. Va parlar en nombroses ocasions amb Vilaró durant la nit de l'Eurocopa i va ser el primer que el va visitar al llit de l'Hospital del Mar, poca estona després del seu ingrés. Ha hagut de declarar davant dels jutjats que investiguen el cas —visiblement nerviós— per ratificar que Vilaró va marxar cap a casa a les 22:0h. de la matinada, acompanyat pel seu xòfer, i que no el va tornar a veure fins l'endemà al matí, quan ja es trobava ingressat.

El 30 de juny Vilaró queda ferit de gravetat

L'ajuntament de Barcelona va ocultar les ferides del cap de la Guàrdia Urbana fins el 4 de juliol, quan ja havia estat operat i se li havia extirpat la melsa.

El 13 de juliol, es fa pública una nova versió dels fets que situa Vilaró lluny de la plaça Espanya en el moment que ell assegurava que se li havia impactat per una pilota de goma.

, impressions

Roberto Lemes
opinio@setmanaridirecta.info

Els drets dels animals

AQUIARA

La nostra forma de vida, el nostre sistema, amb algunes de les seves branques -polítiques, econòmiques, socials, filosòfiques, té diverses característiques, situades en el que moltes vegades es denomina antropocentrisme, on paraules com *hegemonia* es traslladen a la nostra relació tant amb les altres espècies animals com amb el mateix planeta. Sabem que l'antropocentrisme és la pràctica on "l'home" com a espècie es pensa i se sent el centre del món, on tot el que succeeix i succeirà ha de ser en relació amb les seves "necessitats", traient-li importància al que ell mateix genera al seu pas, sigui destrucció, artificialització de la vida, canvis d'origen humà...

Però, lògicament, on les hegemonies es presenten com inamovibles, inqüestionables, es van generant resistències, fissures davant del que no té justificació, i en el cas dels drets dels animals hi ha molts aspectes que -vés a saber per què- han quedat oblidats, ocults. Ens podem remetre a la Grècia de Pitàgores, on ell mateix proclamava no ètic l'alimentar-se d'animals i de les seves despulles: "Mentre els homes continuïn massacrant animals, es mataran els uns als altres. Aquell que sembla el crim, el dolor, no pot collir l'alegria i l'amor".

Infinitat de tendències han insistit en una alimentació única: mentint partint de vegetals, el veganisme,

deixant de costat fins i tot els "derivats" animals (els quals són obtinguts a través de la tortura i el sofriment), que són considerats màquines o propietat privada generadora de plusvàlua. Davant l'al·legació que els primers homínids eren frugívors, i que la nostra composició fisiològica no s'adequa de forma positiva davant del consum de matèries d'origen animal, sempre hi ha veus discordants que, davant d'aquesta base poc sòlida, rescaten el nostre passat de tall caçador-carronyaire.

No podem negar que hi ha tantes tendències com teories.

Els drets dels animals es veuen violats quotidianament en diversos

àmbits (els que veiem i els que ens són "permesos de veure"), des del menjar fins a espectacles on es realça l'ús i la dominació exercida als animals, com les domes, curses hípiques (o curses de toros, depeñent del país o cultura), baralles de galls, consum de vestimenta, dissecció en laboratoris, centres educatius, etc.

Sorgeixen moltes preguntes, que són respostes amb altres interrogants: han de tenir drets els altres animals? Només els éssers humans hem de tenir drets? Podem, com dic, compartir o no tot això, però hi ha altres coses que formen part necessària de la nostra activitat diària, i és informar sobre això, no negar que hi ha alternatives davant de la crueltat cap als animals.

Un dret tan important com el dret de la vida no pot ser monopoli exclusiu de la humanitat

Negar l'existència d'altres formes de vida és negar la pròpia dinàmica de la vida i la mort, negar que estem subjectes a canvis. En les societats on ens desenvolupem podem veure que existeixen alternatives diverses per estudiar el ja estudiat abans per milers de persones; i que no són gaire fiables els mètodes de la vivisecció (la dissecció d'animals vius és practicada en nombrosos instituts educatius però poques veus contràries s'aixequen

davant d'ella). Cal legitimar determinats "coneixements", però hi ha posicions, per exemple, de la Lliga mundial antivivisecció (Limav, amb seu a Suïssa), que afirmen que els experiments fets en animals no són extrapolables als humans. Recordin a la talidomida que va ser provada en animals però que va tenir conseqüències nefastes en els nounats, o casos com l'aspirina que als humans no ens "fa res" però els ratolins els mata de forma fulminant.

Amb aquests criteris de mercantilització, ens fan ser *bèsties de càrrega* i objectes de *rebuig* en aquest sistema de vida (?) on els diners manen i d'altres únicament obeeixen i només som objectes per produir. Si parlem d'educar, n'hem de fer gala. Educar per unes generacions on la malaltia no sigui fruit del desconeixement. Aquí ja hi ha una tasca per desenvolupar perquè, si sabem el perquè de les coses, no ho podem negar o tapar amb la mà o amb un guix. Mai o molt poques vegades es tenen en compte els aspectes de la gent que practica alguna cosa *diferent* -fruit de la presa de consciència i l'empatia- i tria negar-se a consumir allò que prové de la mort i l'agonia i a sostenir un sistema econòmic basat en l'explotació d'altres éssers, a part del humans. No vivim sols i soles en aquest planeta. Sovint, tenim una relació poc cuidada amb les petites quotidianitats menystingudes. Però, per petites que semblin, són massa significatives davant els actes que coincideixen de forma global. Un dret tan important com el dret de la vida no pot ser monopoli exclusiu de la humanitat. El podem traslladar a d'altres animals, ja que això no ens reporta elements negatius.

Jordi Arbonès Freixas, *Nif* • Escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

El joc de l'independentisme

Els catalans estem en un bucle. En una mena de cercle tenebrós que comença i acaba en nosaltres mateixos. Som de mena curiosa: per una banda ho volem tot i, per l'altra, tot ens importa un rave. Venim d'una història lluminosa i repleta de fets impressionants i també de la mediocritat absoluta.

Ara mateix, al segle XXI, on són les reivindicacions nacionalistes? On han quedat els desitjos de republicanisme? I l'acràcia? En la nostra història recent, hem passat de sortir d'una dictadura ben vestits a, sense desabrigar-nos, admetre una monarquia.

L'independentisme català, ara mateix, té representació al nostre

govern. Hi va haver un temps en què l'independentisme era extraparlamentari i feia molt de soroll al carrer, com també feia la societat civil, per exemple la Crida -i ara se n'ha anat a Brussel·les. Quan va arribar la mort del dictador feixista, als catalans, sobretot la classe política, ens van fer creure que només teníem il·lusió; els polítics, però, sí que sabien on havien arribat. I així -és històric-, quan des d'Espanya ens van dir: "Jugueu", els polítics catalans de seguida es van posar les piles per jugar i, aleshores, jugar només volia dir, "baralleu-vos",

Quan rebenti el tripartit, tornarà la dreta i s'haurà tancat un cercle

que nosaltres riurem. I encara ara ho estan fent. Mentre uns continuen rient, els altres juguen i es barallen en un joc del qual ningú no coneix les normes. Des de Catalunya, s'ha barallat l'aigua a totes les forces estatals, des d'aquí s'ha cridat fins a l'esgotament que els catalans ajudàvem a establir Espanya.

Tothom ho ha fet, ara un, ara l'altre. Qui ha pogut -polítics-, ha corregut a llepar els testicles del poder. I el poder és a Madrid, a Espanya. A nosaltres, els catalans, ens han tirat uns daus o unes fitxes d'un parxís trabucat. Però -què hi vols fer?-, així ens distraiem, sense entrar mai al fons de la qüestió. I la nostra classe política mai no ha entrat al fons de cap qüestió.

Llavors va ser -i encara ho és- una covardia miserable. Sortíem d'una dictadura -d'una guerra i d'una infinita vergonya- i teníem el dret històric de demanar, directament, la instauració de la república catalana i, de rebot, la independència. No vam

fer sort, els nostres polítics es van enlluernar amb els daus i les fitxes de colors que els van llançar des del poder real. I encara estem així, estem en la pitjor de les situacions, en un final d'època -tots es barallen per obtenir petites parcel·les de poder, diputacions, consells comarcals, etc... És evident que un partit independentista, un de socialista i un de comunista-verd han acabat essent una "penya", i, el que es pitjor, quan rebenti el tripartit d'esqueres, tornarà la dreta i, aleshores, s'haurà tancat un cercle. I l'independentisme quedarà com una altra anècdota de la nostra llarga i fecunda miserable història.

Silvia L. Gil • Feminista i investigadora
opinio@setmanaridirecta.info

Feminització de la política

Els darrers temps, hem assistit a la formació del primer govern format per més dones que homes de la història de l'Estat espanyol. Les fotos de Carme Chacón embarassadíssima passant revista a la tropa han desplaçat la idea que hi ha llocs que són propietat exclusiva dels homes. Feminització de la política? Sens dubte, la nostra societat ha canviat. Però, en quin sentit ho ha fet? De moment, sabem que la imatge i la manera de ser del poder no són les mateixes i també que el feminisme ha consolidat la seva carrera institucional. I que, mentrestant, les nostres vides -les de dones i homes- cada vegada són més precàries en qüestions bàsiques com l'habitatge, la feina, el vessant emocional i el fràgil vincle que ens uneix als altres.

Què podem fer, en aquest nou context, amb allò que ens preocupa? Quines resistències i noves polítitzacions poden sorgir?

És necessària una política capaç de detectar els moviments invisibles de ruptura amb el poder que, malgrat tot, no parem de generar

"No hi ha res tan revolucionari com una dona feliç: el plaer és allò central", deia una feminista recordant els debats dels anys vuitanta. Però, avui, ens hem de preguntar, realment això és així? S'oposa el plaer, d'alguna manera, al poder? Dones felices al poder? Era l'any 1975 quan el Movement Feminista (MF) s'enlairava al nostre país amb una força inusitada. En poc temps,

milers de dones es donaven cita en accions de carrer, jornades i manifestacions. Llavors, les idees d'alliberament sexual dels seixanta s'estenien com la pólvora i trobaven un sentit concret en les lluites antifranquistes. Per a les feministes, la transformació de la societat passava per qüestionar radicalment els seus fonaments, la qual cosa es traduïa en la transformació dels racons més profunds de la intimitat.

D'aquí la força d'aquella consigna "allò personal és polític" que va tenir la virtut d'assenyalar la relació entre les estructures socials i els nostres modes de vida, entre el poder i la subjectivitat, entre el que és de domini públic i el que es considera privat. Va convidar a repensar allò polític. El MF va saber combinar les reivindicacions de drets i llibertats amb una veritable revolució existencial que va posar els cossos potes enlaire. El 1983, el mateix any en què milers de dones feien una gran marxa unitària pel dret a l'avortament, es creava l'Institut de la Dona: començava la llarga marxa de la institucionalització del moviment.

El 1991, la filòsofa feminista Donna Haraway escrivia: "En aquesta estructura econòmica la sexualitat, la reproducció, la família i la vida comunitària es troben entrellaçades de mil maneres [...]. La llar, el lloc de treball, el mercat, la plaça pública, el propi cos, tot pot ser dispersat i connectat de manera polimorfa, gairebé infinita, amb enormes conseqüències per a les dones i per a d'altres". En la societat de la informació, les fronteres entre el privat i el públic salten pels aires. El plaer, el privat, l'íntim, ja no es troben per si mateix mateixos fora del poder, ja que avui la mercantilització de la vida, fins i tot dels nostres desigs més profunds, forma part de l'experiència quotidiana. Les reivindicacions entorn de la sexualitat, els cossos, el desig i els plaers han saltat al centre de

DANI PLANA TRENCHS

l'escena, però no per construir espais de llibertat, com haguessin volgut les feministes. Poc després de les paraules d'Haraway i ja en la segona meitat dels noranta, es consoliden totes les mesures legalistes i institucionals en matèria de gènere, i es redueixen les qüestions obertes pel MF a la gestió de la violència contra les dones, a la paritat i a la igualtat formal, coincidint amb la crisi generalitzada dels moviments socials arrossegada des de principis de la dècada.

Quines polítiques poden emergir en aquest nou escenari? Parlar de la Revolució amb majúscules com haguessin pretès els moviments de masses i les grans organitzacions avui en crisi no tindria massa sentit. Però quan el poder ens imposa el fet de gaudir tampoc sembla oportú pensar, segons la fórmula feminista, que el plaer sigui per si mateix i per si només

revolucionari, ja que no hi ha gens a priori que li impedeixi de seguir el corrent del poder, del capital, que és avui el que s'imposa.

No es tracta, avui, que ens reprimeixin i que ser felices davant aquesta repressió ens faci més lliures. Avui se'n parla de llibertat, se'n empeny a sortir, a treballar, a consumir i ser felices en aquest continu interminable al qual es referia Haraway i que genera, paradoxalment, una profunda tristesa. D'una banda, tancament institucional de les demandes, d'una altra, mercantilització del plaer. Com escapar a ambdues lògiques? Com produir dissenys, gests transformadors de veritat en aquest context? És necessària una política capaç de detectar els moviments invisibles de ruptura amb el poder que malgrat tot no parem de generar: quan ens regirem a la feina perquè estem farts

de les condicions que ens imposen, per exemple. Una política que no oblidí que ha d'estar a l'alçada de les necessitats de les persones, és a dir, que sigui capaç de prendre seriosament les coses que ens passen i ens preocupen en la vida: quan exigim no ser les úniques que ens cuidem, quan ens queixem de la solitud o quan denunciem l'invisible del nostre món. Una política sensible i capaç de respondre de la diversitat dels nostres cossos: quan ens ajuntem amb altres que són diferents i trenquem les fronteres que ens separen o quan fem visibles les diverses formes en les quals ens travessa la precarietat. Una política que no parla de grans alternatives, que no es basa en grans relats, que tampoc no es redueix al plaer inqüestionat i que, tanmateix, ens apropa, ens ajunta i ens fa més forts i fortes.

Francesc Benítez • Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Israel: cercar la pau o treure profit de la guerra?

Del 9 al 11 de juny està prevista la celebració, al Centre de Convencions Israelí situat a Tel Aviv, de l'exhibició *The Exhibition & Conference on Special Operations and Task Forces* que, segons els organitzadors, inclou els desenvolupaments més innovadors de la indústria de defensa israeliana. Entre les categories de productes i serveis que es pretenen mostrar i vendre, trobem equipaments per "contraterrorisme"; equipaments pel combat urbà; armament petit, mitjà i pesat; equipament de securització de fronteres "contraïnfiltració"; o serveis d'ensinistrament, entrena-

ment i preparació per forces especials. De manera sorprenent, en el marc d'un dels seminaris, s'ofereix als convidats d'arreu del món una visita guiada per diferents terrenys delicats, com ara els voltants de Jerusalem i la tanca de separació o els voltants de la franja de Gaza i els punts per on es creua. L'objectiu és que els visitants participin en uns exercicis de demostració "contraterror" on es mostren les activitats operatives que estan dissenyades per tractar els actes terroristes i la seva prevenció.

A la pàgina web que explica els detalls de l'esdeveniment

(www.army-defense.org), també hi apareix el perfil dels convidats a l'exhibició. Es fa esment de la participació de representants

Sospitem de l'ús de l'escenari del conflicte amb els palestins com un laboratori d'indústria militar

d'unitats militars d'altres països i organitzacions com ara Alemanya, el Regne Unit, els Estats Units, Polònia, França, Itàlia, Espanya, Hongria, el Canadà, la Federació Russa i l'OTAN.

El fet que s'organitzi una fira d'armes i de "coneixement" sobre la matèria només uns mesos després de la cruenta ofensiva militar desplegada a Gaza acaba donant la raó als que fa temps que sospitem de la utilització de l'escenari del conflicte amb els palestins com un veritable laboratori d'indústria militar i de seguretat que permet posar el segell de garantia *provat*

en escenari real als productes i serveis que desenvolupa.

En conclusió, no podem deixar de preguntar-nos, d'una banda, si els responsables de defensa i seguretat israelians -juntament amb el lobby de la seva poderosa indústria militar- estan veritablement orientats a treure profit de la guerra en lloc de cercar la pau per tots els ciutadans del territori; i, de l'altra, fins a quin punt són responsables i còmplices d'aquesta estratègia perversa els països d'Europa i de l'OTAN que es presten a participar en aquest mercat de la mort.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Urbanisme i migració a Barcelona (part I)

Roger Costa

Quan van acabar les guerres napoleòniques l'any 1812-, la Revolució Industrial va creuar el canal de la Mànega i va estendre el capitalisme pel continent europeu. La taca industrial va prendre forma de mitja lluna creixent. La punta nord -l'origen- era el sud d'Anglaterra. Després s'eixamplava passant per Bèlgica, Holanda, l'est de França, l'oest d'Alemanya i d'Àustria, Suïssa i el nord d'Itàlia. Finalment, es tornava a estrènyer per acabar en una altra punta, Catalunya. La indústria catalana es va concentrar a la ciutat de Barcelona, que encara conservava les muralles medievals, amb les seves portes que es tancaven cada dia quan es ponía el sol. La ciutat emmurallada ben aviat es va convertir en una olla a pressió. El 1850, albergava 130 calderes de vapor (la major part al Raval), 800 tallers i 60 fàbriques, on treballaven 55.000 persones, el 41% al tèxtil. Controlar aquesta olla a pressió perquè no els explotés als morros va ser una de les principals preocupacions de la burgesia catalana. I no ho van aconseguir -per més que la van bombardejar- fins l'any 1939.

La primera mesura, la més òbvia, va ser l'enderroc de les muralles, l'any 1850. La ciutat es va estendre en totes les direccions i les intencions del pla Cerdà van topar amb la realitat. Els mercats no regulats, l'especulació i la corrupció van distorsionar -fins a fer-lo impossible de reconèixer- l'espai urbà que Cerdà havia imaginat com a racional. Barcelona es convertiria en *el París del sud*. La ciutat va créixer caòticament durant les febres especulatives que van precedir les exposicions universals de 1888 i 1929 i durant la I Guerra Mundial. La població va créixer un 300% entre 1850 i 1900 i un 200% entre 1900 i 1930. Però la baixa taxa de naixements i la tendència a buscar feines millors feien que no hi hagués prou mà d'obra barata i no qualificada. Els patrons van fomentar la migració. Durant la dècada de 1880 va arribar la primera onada procedent de les províncies catalanes, d'Aragó i del País Valencià. La segona, als anys vint, venia de Múrcia i Andalusia. Cap al 1930, el 35% de la població barcelonina no era d'origen català.

Durant la dècada de 1920, els lloguers van pujar entre un 50% i un 150% i l'habitatge es va començar a subdividir. Pisos que havien estat construïts per una família podien arribar a allotjar-ne fins a vuit. Això era especialment greu al Raval, on el nombre de residents per edifici doblava la mitjana de la ciutat i la densitat de població era deu cops superior. També hi havia molta gent sense sostre, que dormia -depenent del temps i les perspectives de treball temporal- a la intempèrie o en habitacions barates a pensions on es llogaven llits per hores. En algunes pensions, els treballadors pagaven per dormir de peu, recolzats en una corda lligada d'un costat a l'altre d'una gran habitació comunal. Una altra opció era el barraquisme. Les primeres barraques es van construir a la dècada de 1880 a la platja pública del Poblenou.

L'ajuntament va construir 2.200 cases barates. La demanda era infinitament superior. Com amb el pla Cerdà, el projecte inicial va ser socavat per l'especulació i la corrupció. Una camarilla dins del *Patronato de la Vivienda* -organisme encarregat de l'habitatge públic- va crear una constructora i va obtenir el permís per la construcció de sis grups de cases barates. Després de la malversació de fons i els soborns, només es van fer quatre grups. El que pretenia l'ajuntament era desterrar els treballadors als raval de la ciutat i fer fora les barraques, una política que havia començat a principis del segle xx amb la construcció de la Via Laietana. Les cases barates s'ubicaven lluny de la ciutat i de qualsevol sistema de transport i no tenien botigues ni serveis a prop. La intenció del control social queda reflectida en la construcció de les cases, en filera, rodejades per una tàpia -similar a la d'un campament militar- i separades de la ciutat per un *cordó sanitari* de cultius. En un dels grups de cases s'hi va construir una comissaria i un altre grup es va construir al costat de les casernes de Sant Andreu.

. EL CIGALÓ

“Crec que les meves vaques són molt felices”

Josep Orra Capdevila. PAGÈS DEL RIPOLLÈS

Tots els seus avantpassats -té documents que daten de finals del segle XVIII- han viscut de pagès. El seu interès és mantenir l'essència de la casa de pagès tradicional: conservació del territori, rotació de conreus i que les seves 30 vaques visquin integrades al cicle natural.

Jesús Hita Hidalgo

Quina és la teva rutina diària?
Quan em llevo vaig a buscar les vaques, les porto a la cort i les munto. Després esmorzo i les torno al prat, cada vegada a un lloc diferent. Després torno a casa i netejo la cort. A la tarda, faig el mateix i també feines al camp, sobretot recollir herba per l'hivern.
Què dirien les teves vaques, si veiessin les que estan a les granges?
El mateix que la gent d'aquí quan veu la gent que treballa en una gran fàbrica o viu massificada en un bloc de pisos. Crec que les meves vaques són molt felices.

I on la vens, la llet?

Ara mateix, encara que la producció sigui ecològica, no la veng amb aquest segell perquè no he trobat les vies per fer-ho. Però, prop nostre, han endegat un projecte que m'agrada i que pretén comercialitzar llet i iogurts amb segell ecològic. Una de les meves preocupacions és que la llet arribi al consumidor sense que ningú s'enriqueixi.

I no trobes ensopeja la teva vida?

La meua feina és la meua vida i viceversa. Sento que visc plenament integrat a la natura i gaudeixo observant els seus canvis. Mai no he entès la disjuntiva entre vacances i feina. Penso que això és una conseqüència de treballar en feines que no omplen.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Llei educativa elitista

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Fa dies, la nova llei educativa de Catalunya (LEC) va tancar el tràmit en ponència amb un acord entre CiU, PSC i ERC. Per sort, ICV es va atrevir a desmarcar-se'n, tot i que forma part del govern (haurem de veure fins on porta el seu descontent la formació, si queda en simple desavenença o prenen mesures gruixudes com es mereix l'educació, una política social de primera línia). Amb el no d'ICV, l'acord queda al descobert i no es pot camuflar com un acord amb CiU perquè l'educació sigui un tema que necessita un consens ampli (com ens van vendre amb el Pacte Nacional per l'Educació), sinó que es visualitza clarament -per qui no es nega a l'evidència, és clar- que la LEC és una llei de dretes que aprofundeix en un model educatiu elitista que té una xarxa pública gratuïta pensada per educar les classes pobres i una xarxa privada que educa les classes mitjanes o altes, que són les que s'ho poden permetre. I tot i així, bona part dels diners de la Conselleria d'Educació es desvien cap a les escoles privades que, amb els concerts, aconsegueixen oferir preus més barats, tot i que el concert els obliga a la gratuïtat.

En un país democràtic i laic, l'Estat ha de garantir el dret i el deure de rebre una educació pública de la màxima qualitat que transmeti els valors de consens i on els valors més específics siguin qüestió de cada família o individu. L'existència de les escoles privades té una justificació individual per cada pare de cara a oferir el millor pel seu fill, però no s'aguanten per enlloc si parlem d'una

societat que pretén ser democràtica, ja que s'ofereix la il·lusió de donar una educació més bona als fills a canvi de diners. Per un cantó, es basen en la premissa elitista de situar els teus fills per davant dels altres, però, a més, també donen per fet que la gent que té més diners pugui accedir a una educació suposadament millor.

Això no deixa de ser força enganyós perquè, sovint, l'escola pública compta amb una qualitat docent més bona, però sí que acaba vivint una descompensació en relació al nivell cultural de les famílies que accedeixen a una i altra xarxa educativa i, també, perquè a les escoles elitistes s'hi adquireixen contactes que ajuden a escalar socialment. Esperem que els sindicats puguin tombar aquesta llei que ha passat sense massa soroll perquè, en realitat, atempta contra les possibilitats d'una veritable democràcia al nostre país.

La MAT i el delegat de Medi Ambient a Girona

Eloi Ginestà i Vila
Santa Coloma de Farners

La Plataforma No a la MAT ha demanat informació al delegat de Medi Ambient de Girona sobre un suposat delictu ecològic comès a les obres del tram Sentmenat-Bescanó, concretament a la zona del Surós, a Santa Coloma de Farners.

Durant una xerrada feta a finals de gener per la Plataforma i l'alcalde de Santa Coloma, ja es va informar el nom-

brós públic assistent de la sol·licitud que s'havia fet el setembre de 2008 i de la manca de resposta per part del delegat. Els opositors a la línia demanen al senyor Emili Santos una còpia de les actes d'inspecció formalitzades pels agents rurals on es descriuen i denuncien les irregularitats comeses, que coneixem gràcies a la feina de seguiment de les obres que fan alguns membres de No a la MAT.

A la zona del Surós -senyor Santos-, s'han obert camins de forma temerària que han desestabilitzat terrenys i han creat talussos amb perill d'esllavissades; s'ha abocat runa de forma descontrolada, s'han extret àrids sense permís del propietari i, a més, Red Eléctrica volia que el propietari afectat restituis l'estat del terreny que ells mateixos havien fet malbé. Però el delegat no dóna resposta oficial fins que hi ha la primera intervenció del Síndic de Greuges, a mitjans de febrer de 2009. I la seva resposta, senyor delegat, és lamentable... Apel·lar al fet que les obres de la MAT depenen del govern central és continuar amagant les responsabilitats de les empreses privades culpables d'aquesta malifeta. O potser és que els agents rurals de Girona ara depenen de les ordres de Madrid?

El nostre responsable de Medi Ambient amaga informació a la ciutadania i protegeix empreses privades que arrosseguen un bon grapat de denúncies des dels Cingles del Bertí fins a Vilanova. El menyspreu a una bona part de la població i la prepotència amb què s'està portant el tema de la MAT té un nou paladí a les nostres contrades.

Si fos simpatitzant o militant del partit responsable de l'àrea de Medi Ambient del govern autonòmic (els ecologistes *de debò*) començaria a plantejar-me la conveniència de mantenir al càrrec un personatge que demostra estar a l'alçada dels més mediocres i dels més fidels a la veu del seu amo.

, així està el pati

El PP vincula l'Acampallengua
a ETA | PÀG. 10

Destrossen dues masies histò-
riques a Collserola | PÀG. 12

Milers d'arbres caiguts als
bosc catalans | PÀG. 13

Entrevista a Eva Fernández,
presidenta de la FAVB | PÀG. 16

QUECHUA

CATALUNYA • EL GOVERN DESTINARÀ 157 MILIONS A LA PROTECCIÓ D'INFANTS ARRAN DE L'INFORME ALARMANT DEL SÍNDIC

El Síndic adverteix que les inversions en centres d'acollida per a menors no garanteixen la seva integració

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

L'informe extraordinari presentat pel Síndic de Greuges sobre el sistema de protecció d'infants el dia 4 de juny al Parlament, que alertava de la gran saturació que es viu als centres d'acollida, va rebre una resposta ràpida de l'administració la mateixa tarda: l'anunci d'una partida de 157 milions d'euros pel Departament d'Acció Social i Ciutadania. El comunicat de la Generalitat inclou les declaracions del director general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, Xavier Solé, que neguen de manera rotunda la sobreocupació dels centres i contradiuen l'informe del defensor del poble. D'altra banda, el Síndic es va pronunciar en relació al destí de la partida pressupostària i va declarar

El 53% dels infants dels centres d'acollida no estan escolaritzats

que les inversions pels centres d'acollida d'infants no suposen una garantia per la bona integració dels menors en risc d'exclusió social.

El dia 4 de juny, el Síndic de Greuges va lliurar al Parlament l'informe extraordinari *La protecció a la infància en situació d'alt risc social a Catalunya*, elaborat per la professora de la UPF Àgueda Quiroga. El treball assenyalava una saturació del 150% als centres residencials, on s'allotja el 34% de les 7.450 menors que es troben tutelades pels serveis

La pobresa i l'exclusió, en molts casos, és al pas previ als centres de menors i la presó

del Departament d'Acció Social i Ciutadania, i exposa que hi ha prop de 500 menors en condicions d'alt risc a l'espera que l'administració els assigni un estudi de valoració de la seva situació. A aquestes dades, cal afegir-hi el fet que el 23% dels infants menors de dos anys es troben en centres d'acollida perquè no tenen una família d'urgència -ja que no hi ha diagnòstic professional- i que 190 menors estan a l'espera d'entrar a un centre i, per tant, encara viuen al nucli familiar del qual teòricament se'ls ha de protegir.

En aquesta línia, el director general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència va manifestar que, avui dia, hi ha places als centres catalans

i que durant els últims dos anys se n'han construït 360 de noves. També va anunciar que aquesta setmana s'inaugurarà un nou equipament a les Terres de l'Ebre, al sud de Tarragona, la zona on -segons l'estudi del Síndic- la situació és més deplorable. Precisament, l'estratègia de la Generalitat de construir centres i promoure el seu ús contradiu de ple les conclusions i recomanacions finals de l'informe, on s'indica que la millor integració passa per la inversió en l'atenció residencial respecte a la família i la promoció d'ajudes econòmiques ja que, segons el Síndic, és la millor protecció pels infants amb un risc alt d'exclusió social.

Una altra de les crítiques que apareixen a l'estudi és que no hi ha una sistematització de la informació dels historials dels infants sobre el seu recorregut per les diverses famílies o centres, unes dades que són bàsiques per gestionar qualsevol procés d'acollida. Un altre aspecte preocupant que destaca el Síndic és que el 53% dels infants dels centres d'acollida no estan escolaritzats i, si analitzem les dades dels majors de quinze anys, no arriba al 30%. També es posa de relleu la situació dels menors que, a banda del desemparament social, pateixen problemes greus de salut mental. En aquest camp, el 46% dels 1.800 menors que viuen als centres residencials d'ac-

ció educativa s'han dirigit als serveis dels centres de salut mental infantil i juvenil (CSMIJ), que -segons el Síndic- són pràcticament inexistents i poc equipats per donar una resposta especialitzada.

Proves radiològiques

El col·lectiu de protecció dels drets de la infància DRARI fa temps que denuncia a instàncies de la fiscalia de menors la pràctica de fer proves radiològiques als joves per saber si són majors d'edat i denegar la protecció de menors dels serveis socials. El desembre de 2008, la Direcció General d'Atenció a la Infància de la Generalitat (DGAJ) va expulsar tretze subsaharians del centre de menors El Bosc, a Vallvidrera, al·legant que les proves oseomètriques

Segons el Síndic, els centres de salut mental infantil i juvenil són pràcticament inexistents i poc equipats

de la mandíbula determinaven que eren majors de divuit anys, tot i tenir un passaport que deia el contrari, tal com va denunciar el Síndic de Greuges. La Generalitat reconeix un marge d'error de fins un 60% en aquestes proves i el Col·legi d'Odontòlegs posa en dubte la seva efectivitat. Però no són raons de pes per la consellera d'Acció Social Carme Capdevila, que va declarar que són fiables i que les continuaran practicant.

, així està el pati

EL PRAT • OKUPACIÓ

El KOP es mobilitza contra el desallotjament

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El judici per l'okupació del Kasal Okupat del Prat (KOP) va tenir lloc el 23 d'abril al jutjat número cinc del Prat de Llobregat (Baix Llobregat). El judici civil va deixar els col·lectius i les persones que utilitzen l'espai -propietat de Fecsa-Endesa- amb poques possibilitats de defensa jurídica ja que, com a condició prèvia per oposar-se a la demanda de desnonament, s'exigia el pagament d'una caució monetària proporcional al preu de taxació del local. L'assemblea del KOP va intentar anular el judici basant-se en la incompareixença del jutge durant la vista prèvia, la celebració del judici sense que s'hagués resolt cap dels recursos presentats pels denunciats o la no citació judicial dels testimonis aportats. Contra aquest procés judicial i contra els plans d'enderrocament de l'edifici -afectat per un pla urbanístic a l'entorn de la nova estació del TAV, posterior a l'okupació-, s'ha iniciat una campanya de denúncia per mantenir l'espai, que compta sis anys de vida plens d'activitats. El dissabte 13 de juny han convocat una manifestació, a les sis de la tarda, a la plaça de la Vila del Prat.

VILANOVA • REPRESSIÓ

Karim exigeix la no execució de la sentència

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El grup de suport al vilanoví Karim Akbik exigeix la no execució de la sentència que el condemna a una pena multa de 400 euros que, en cas d'impagament, podria significar el seu ingrés a presó durant 50 dies. També està recollint signatures, que lliurará al Jutjat Penal número 15 de Barcelona, el responsable de la condemna. El manifestant anticapitalista ja ha fet pública la seva negativa de pagar i s'afegeix a la campanya d'insubmissió a les penes multa. La setmana passada, la CUP de Vilanova i la Geltrú (Garraf) va presentar una moció al ple municipal, que va ser rebutjada per ICV, PSC, CiU i PP. ERC es va abstenir. Quan va acabar el ple, la gent concentrada en solidaritat amb Karim va dedicar una xiulada i una escridassada a diferents regidors del consistori. El grup de suport creu que, al silenci mediàtic per desactivar les protestes anticrisi, s'hi va sumar la directriu de reprimir aquestes mobilitzacions. És en aquest context que es pot entendre que tres mossos i un agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona testifiquessin que el vilanoví havia colpejat un policia durant una manifestació, tot i que cap de les imatges aportades no ho mostrava.

MALLORCA • EL PP VINCULA L'ESDEVENIMENT CULTURAL AMB ETA

La Guàrdia Civil va retenir un responsable de l'Acampallengua durant dues hores

Maia Riba
redaccio@setmanaridirecta.info

A la localitat de Sa Pobla (Mallorca), el 23 i 24 de maig, es va celebrar l'Acampallengua, una trobada organitzada per Joves de Mallorca per la Llengua que, des de l'any 1997, pretén mobilitzar el jovent a favor de la llengua catalana. Quan s'estaven fent els darrers concerts de la nit, tres agents de la Guàrdia Civil van entrar al recinte amb l'excusa que hi havia una baralla i es van endur el coordinador de l'Obra Cultural Balear (OCB) i responsable de la seguretat interna de l'acampada, Tomeu Martí, a la caserna militar amb l'argument que no es

El coordinador de l'OCB, encarregat de la seguretat de l'acte, va ser emmanillat i traslladat a la caserna militar

volia identificar. A les cinc de la matinada, Martí va ser alliberat, després que alguns representants d'entitats i regidors de l'Ajuntament de Sa Pobla que esperaven davant la caserna sentissin dir al sergent de Sa Pobla que els seus efectius havien "incomplert les ordres".

Últim Acampallengua

'La Guàrdia Civil entra on li dóna la gana'

Els agents van entrar al recinte on hi havia unes 15.000 persones cridant: *La Guàrdia Civil entra on li dóna la gana*. Els agents van inspeccionar el material polític de les parades acompanyats de Martí i tres membres de l'organització i, quan ja semblava que es retiraven, van demanar la documentació als encarregats de seguretat de l'esdeveniment. Llavors, aquests també van demanar als agents que s'identifiquessin i Martí els va recordar

que havien pactat no intervenir, a no ser que fossin requerits per la policia local. El coordinador de l'OCB va ser emmanillat i traslladat a la caserna. Martí assegura que hi ha fotografies seves amb el carnet d'identitat a la mà. Des del servei d'ordre de l'Acampallengua, han destacat que, amb la detenció, es va posar en perill la seguretat de les 15.000 persones reunides. El coordinador de l'OCB ha assegurat que desconeixia la versió oficial de la Guàrdia Civil, però ha informat que portarà el cas als jutjats.

Tot és ETA

Després dels fets, el diputat del PP al Parlament de les Illes Balears, Simó Gornés, va relacionar l'organització armada basca ETA amb l'Acampallengua. El diputat va afirmar que els agents de l'Estat van entrar al recinte dels concerts per uns presumptes crims a favor d'ETA i assenyalà l'OCB i Joves de Mallorca per la Llengua per un delictes d'enaltiment del terrorisme. Tomeu Martí va explicar que, durant la primera hora, va rebre "un tracte molt dur", però que "la situació va canviar" quan va arribar el sergent.

COLLBATÓ • RAVENTÓS VA ADMETRE EL ROBATORI DE MÉS DE 76 MIL EUROS

L'exalcalde és condemnat a cinc anys de presó per malversació de fons

Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Francesc Xavier Raventós, exalcalde de Collbató (PSC), i la fiscalia van arribar a un acord durant el judici que s'havia de celebrar el 26 de maig a l'Audiència de Barcelona, pels delictes de malversació de diners públics i falsedat documental. L'exalcalde va admetre els fets i va acceptar la condemna de cinc anys de presó i vuit més d'inhabilitació per exercir un càrrec públic, a més d'una multa de 12.000 euros i del pagament de la responsabilitat civil, els 76.624 euros que el polític va agafar de l'Ajuntament. La fiscalia, que en una petició inicial demanava deu anys de presó i catorze d'inhabilitació, va acceptar reduir la demanda, ja que -segons l'advocat del denunciat- Raventós va comprometre's a tornar tots els diners que havia extret.

Demanarà un indult

La notificació de la sentència es comunicarà el 15 de juny, però tot sembla indicar que el tribunal li concedirà la condemna condicional (cas estrany quan la pena és superior a quatre anys) i, per tant, Raventós no haurà d'entrar a la presó. De totes maneres, el condemnat té previst demanar un indult, que només se li pot concedir si fa front a la responsabilitat civil, cosa que sembla difícil, ja que l'exalcalde es troba en una situació econòmica personal delicada. Fonts de l'Ajuntament de Collbató han explicat a aquest setmanari que tots els grups polítics amb representació al consistori aniran junts per demanar l'indult (igual que van fer quan van presentar la denúncia cap a l'exalcalde) perquè no creuen que la solució al conflicte econòmic i social creat per l'exalcalde sigui l'ingrés a la presó de Raventós. A més, també asseguren que el PSC ha deixat totalment

Francesc Xavier Raventós en el seu judici per malversació de fons

de banda l'exalcalde i no s'ha preocupat per la seva situació personal.

L'acceptació dels fets

Els fets que ara ha acceptat l'exalcalde van passar entre l'any 1995 i el 2003, quan Raventós demanava di-

ners en metàl·lic de factures que no justificava mai als funcionaris de l'Ajuntament i falsificava pagaments de diversos creditors del consistori. A través d'aquests dos procediments va arribar a embutxacar-se 76.426,71 euros.

, així està el pati

ELECCIONS EUROPEES • II-SP DENUNCIA UN TRANSVASAMENT DE VOTS SEUS CAP A CANDIDATURES MINORITÀRIES A TOT L'ESTAT

Iniciativa Internacionalista impugna els resultats del 7-J per una possible tupinada

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

A mezketa, a la província de Guipúscoa, és un poble petit amb un fort sentiment independentista. Sempre voten *abertzale*. A les eleccions europees del 7-J, però, el partit més votat no va ser Iniciativa Internacionalista (zero vots), sinó el trotskista Partit Obrer Socialista Internacionalista (POSI), que va obtenir 113 vots, el 46% de l'elecció. Resulta que els hauria votat fins i tot l'apoderat d'II-SP. El POSI mai no havia aconseguit vots en aquest poble. Gandia, a la comarca de La Safor, és una ciutat molt més gran, governada pel Partit Popular i on l'esquerra independentista té una presència minoritària, però activa. El POSI, sense fer campanya, va multiplicar per deu el seu nombre de votants -va passar de 14 a 103 vots- i es va situar per sobre d'II-SP, que només hauria aconseguit 84 vots. A Viladecans, localitat del Baix Llobregat, el POSI es va convertir en la primera força extraparlamentària amb 224 vots -l'any 2004, n'havia aconseguit 13- i l'ultradretà Moviment Socialista Republicà (MSR) el segueix amb 196 vots -a les anteriors ni es va presentar. En canvi, II-SP va quedar molt enrere, amb només 28 vots.

Tot i la multitud de queixes, és impossible saber la veritat fins que no es faci un nou recompte de les urnes i es consultin les actes electorals municipi a municipi

Aquestes situacions estranyes es van repetir a una cinquantena de pobles i ciutats de tot l'Estat, inclosos els Països Catalans. Generalment, el patró és el mateix: la llista d'Iniciativa Internacionalista -la candidatura impulsada per Izquierda Castellana i avalada per l'esquerra independentista del País Basc i Catalunya- apareix poc o gens votada i en posicions inferiors a les del POSI o, fins i tot, a les de partits d'extrema dreta com el Moviment Social Republicà i Democràcia Nacional, que haurien vist duplicat o triplicat el seu nombre de vots. Les situacions es repeteixen de manera semblant al País Basc -a Eibar, per exemple-, Galícia -Lugo-, el País Valencià -Cullera (Ribera Baixa) o la Vall d'Uixó (Castelló)-, Castella-la Manxa o Andalusia. Els errors reiterats no s'haurien produït durant el recompte per part de les meses electorals, sinó

Acte de final de campanya de II-SP que es va fer a la plaça del Diamant de Barcelona, on hi va intervenir l'ex-secretari general de LAB, Rafael Díez Usabiaga.

en el registre informàtic posterior, quan el funcionari del Ministeri de l'Interior hauria adjudicat els vots d'II-SP a la casella d'una altra llista.

Els portaveus d'II-SP han decidit impugnar els resultats per temor d'una possible tupinada generalitzada "impulsada pel Ministeri de l'Interior". Algunes sospites, denunciades per grups locals de votants, expliquen els casos de Vilafranca del Penedès i Sant Sadurn d'Anoia: "A Vilafranca estem investigant una dada com a mínim curiosa: l'any 2004, es van registrar 65 vots entre nuls i blancs. Ahir, la suma era de 426 vots"; "A Sant Sadurn d'Anoia, l'MSR ha tret 70 vots, tot i que no ha fet campanya ni hi ha cap nucli del partit. Ha quedat per davant d'II, que n'ha tret uns 58... Tot plegat fa pudor". A més, II-SP, a través d'una comunicat, va denunciar que no hi ha una "explicació lògica" per "l'augment espectacular" de vot en blanc -57.457, prop d'un 3% a Catalunya- i del vot nul -15.224, 0,77%. Tot i la multitud de queixes dels militants independentistes, és impossible conèixer la veritat fins que no es faci un nou recompte de les urnes -aquesta setmana- i es consultin les actes electorals municipi a municipi.

Resultats insuficients per l'esquerra

Una possible correcció dels vots suposadament *transvasats* tampoc permetria que Iniciativa Internacionalista obtingués l'anhelat eurodiputat a

Brussel·les. Segons diverses fonts, es parla d'entre mil i cinc mil vots, una quantitat que no seria suficient. Tot i això, sí que podria ser significativa al País Basc. El dia 9 de juny, el diari *Gara* deia que la llista d'II-SP "podria obtenir milers de vots més al País Basc i, per tant, superar el PP", ja que la distància entre ells era d'uns pocs centenars de vots.

‘Gara’: la llista d'II-SP “podria obtenir milers de vots més al País Basc i, per tant, superar el PP”

Els possibles "errors" d'Interior, però, no amaguen els resultats insuficients de les candidatures d'extrema esquerra als Països Catalans. Iniciativa Internacionalista, tot i tenir l'aval de tota l'esquerra independentista i que les Candidatures d'Unitat Popular no li fessin competència, va quedar en els 21.727 vots -16.000 al Principat-, lluny de convertir-se en la sisena força política, que van ser Els Verds. L'única notícia positiva per la candidatura representada pel militant sindical i treballador d'autobusos Josep Garganté va ser el fet d'ha-

ver superat UpiD, Ciutadans o el Partit Antitaurí.

Esquerra Anticapitalista-Revolta Global va quedar per darrere d'aquestes llistes en la seva primera participació electoral. Durant la campanya van recollir més de quinze mil signatures i el suport d'intel·lectuals com l'actor Jordi Dauder, el filòleg Noam Chomsky i el director de cinema Ken Loach, però a l'hora de la veritat no van passar dels 7.900 vots als Països Catalans -cinc mil a Catalunya- i dels 25.243 a tot l'Estat.

Aquestes eleccions tornen a demostrar que, a l'esquerra d'ERC i ICV-EUiA, electoralment, només hi ha un desert. El creixement experimentat durant els últims anys pels moviments socials, l'eixamplament de l'independentisme, la multiplicació d'ONG i, fins i tot, la progressiva implantació de les CUP en l'àmbit municipal no han desenvolupat una opció electoral pròpia amb capacitat d'arrossegar més de 30.000 votants. Algunes veus responen que l'objectiu dels moviments socials no ha de ser assolir espais de poder polític a les institucions i que la majoria de militants socials va cap a l'abstenció. Però el fet que, any rere any, s'inverteixin forces i diners en candidatures electorals, des de les noves incorporacions com II-SP o Revolta Global fins a les velles marques com el POSI -4.641 votants al Principat- o el PCPE -2.669-, acaba augmentant el nivell de frustració.

> L'abstenció, el primer partit dels Països Catalans

L'abstenció a tota la Unió Europea ha superat el rècord assolit el 2004. Només el 43% de la població va anar a votar el diumenge 7 de juny: en alguns països no va arribar al 20%. La xifra de participació a les eleccions europees ha anat disminuint progressivament des de la primera cita, l'any 1979, en què hi va haver més d'un 60% de participació. Els Països Catalans no han estat una excepció i la desafecció ciutadana ja arriba a límits inèdits del 57%. Al Principat, l'abstenció va sumar el 62% -i caldria afegir-hi el 3% de vot en blanc i el 0,8% de vot nul. En total, més de tres milions de catalans van optar per no exercir el seu dret de vot i es van convertir en el partit majoritari. L'abstencionisme va superar de llarg els 700.000 vots del PSC o els 440.000 de CiU. Davant d'això, es reobre un vell debat: a quin nivell d'abstenció poden arribar unes eleccions per ser considerades legítimes?

, així està el pati

BARCELONA • DESTRUCCIÓ DE PATRIMONI HISTÒRIC A VALLVIDRERA

L'Ajuntament de Barcelona enderroca dues masies del segle XVII

Seqüència de l'enderroc de Can Pujades i prat on s'hi ha abocat la runa (a sota a la dreta)

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

El Districte de Sarrià-Sant Gervasi de Barcelona esborra el patrimoni del veïnat de Vallvidrera. Can Pujades i el Mas Sauró, masies de principis del segle XVIII, van ser enderrocades el mes de maig tot i les contínues demandes de les associacions veïnals per aconseguir una moratòria del procés. La intenció del consistori de tirar a terra ambdós edificis va ser comunicada a principis d'any -malgrat les promeses inicials de destinar aquestes àrees a espais verds- i s'ha dut a terme amb una rapidesa poc habitual, segons denuncia l'AVV de Vallvidrera. Després d'anys d'una intensa relació institucional, han decidit trencar relacions amb l'Ajuntament: "Vam estar fent teatre durant molts anys, amb els tècnics i amb la regidora Sara Jaurieta", lamenta Salvador Ferran. I afegeix: "Des dels catorze anys que estic implicat a la vida associativa, mai no havia vist una cosa així, només durant la dictadura. Aquesta gent oblida que són gestors, que se'ls vota per quatre anys; no poden enderrocar una casa de 300 anys".

Cronologia d'un despropòsit

El 5 de maig de 2008, l'AVV va presentar les seves propostes -entre elles, la posada en marxa d'uns horts urbans- a la comissió municipal Maribel Sánchez, però no va rebre resposta. El mes de febrer, els van informar que s'estava estudiant l'enderrocament de la masia. Llavors, el veïnat va demanar una moratòria de sis mesos per consensuar el futur de l'espai i una reunió urgent amb Carles Martí, segon tinent d'alcalde i exregidor de Sarrià-Sant

Gervasi (i també responsable de *la dels ascensors de la Barceloneta*), que els va citar pel mes de juny i va fer cas omís davant les comunicacions escrites urgents. La casa va ser enderrocada el 5 de maig, després que els veïns i veïnes organitzessin un grup de treball per presentar diferents projectes i portessin els representants de districte del

Aquesta gent oblida que són gestors, no poden enderrocar una casa de 300 anys"

PSC, CiU i ERC a passejar per la zona i exposar les seves demandes.

Un dels fets que ha molestat més el veïnat és que, el dia següent de l'enderrocament i mentre l'alcalde Jordi Hereu visitava la zona, el districte va convocar els representants locals a l'extrem oposat al lloc de la visita "per impedir qualsevol comunicació amb l'alcalde", segons l'AVV. S'ha fet "de la manera més barroera, grollera i antidemocràtica".

Impacte visual i abocaments il·legals

D'altra banda, l'enderrocament de les masies -situades prop de l'estació de ferrocarrils de Vallvidrera- ha provocat un fort impacte visual, ja que fins i tot s'han arrencat diversos xiprers centenaris de l'espai protegit i s'han fet malbé els arbres de l'entorn. A les fotos que el veïnat ha fet arribar a la DIRECTA, s'aprecia l'abocament de les runes dels edificis a un prat proper: "Vidres, plàstics, ma-

terials d'obra escampats de qualsevol manera en un espai protegit", afirma un veí. Una cadena de l'Ajuntament barra el pas d'entrada al prat.

El mateix veí es lamenta i descriu el resultat de l'enderrocament del Mas Sauró: "Aquest Mas era imponent, amb la seva era, les seves bodegues i tot l'entorn propi de les velles masies situades dalt de la muntanya... Al lloc on fa un mes hi havia les restes d'un gran mas, avui només hi resten metres i metres de terra, han aplanat el cim de la muntanya, han eliminat totes les diferències de rasant".

La rapidesa a l'hora d'aplicar els plans de demolició contrasta, per exemple, amb l'incompliment per part de l'Ajuntament d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, datada l'any 2000, que ordena l'enderroc d'una casa de quatre plantes i 200 metres quadrats, més la piscina, en una zona forestal de Vallvidrera on el màxim permès són 50 metres.

Una lluita llarga per aconseguir serveis

La zona sempre ha patit la manca de serveis, com un enllumenat adequat o la neteja de les pedres i els arbres que cauen. En aquest sentit, el veïnat denuncia les intencions de l'Ajuntament de posar guals per cobrar les persones que guarden el cotxe a casa seva, quan la poca amplada dels carrers dificulta deixar-los fora. Bart, un ciutadà nord-americà resident al barri des de fa dècades, recorda les eternes promeses i les obres que "sempre queden a mitges". "Depenem del recolzament mutu entre veïns si -per exemple- hi ha un incendi, ja que ni els Mossos ni els Bombers saben on cau el barri". L'A-

juntament vol declarar que el barri ja està urbanitzat del tot, motiu pel qual l'AVV vol contractar un arquitecte que defineixi què és el que falta. També s'han posat en contacte amb el Col·lectiu Ronda per rebre assessorament jurídic.

Bart assegura que, malgrat les promeses d'espais verds i equipaments, el consistori va cedir 10.000 metres quadrats per construir una residència per discapacitats psíquics profunds als terrenys de Mas Sauró,

"l'únic espai d'ús social al barri". D'altra banda, des de l'AVV, critiquen que una part dels diners de l'anomenat *pla Zapatero* d'ajudes als municipis s'hagi destinat a col·locar gespa artificial al camp de futbol de Vallvidrera, amb una despesa de 585.000 euros, "una inversió milionària amb un aprofitament dubtós per part de la majoria de veïns", mentre es dificulta l'accés a les instal·lacions de Can Carlleu, "on la canalla feia piscina".

> Els projectes veïnals per Can Pujades

Entre els projectes proposats pel veïnat, a més dels horts urbans, hi apareixia la instal·lació d'un centre de compostament que aprofités tot el material de la poda que du a terme Parcs i Jardins a Barcelona -que ara va a parar a la Zona Franca- de cara a recuperar la zona boscosa. També es pretenia acollir un banc de llavors de plantes autòctones, l'organització de tallers amb escoles i diferents entitats o la posada en marxa d'un museu viu. Les propostes no van merèixer cap resposta per part de l'Ajuntament.

> Una mica d'història

A principis del segle XX, aquestes masies van tenir un paper important en la replantació de Collserola, que havia quedat malmesa per la fil·loxera. Van acollir diversos viviers per introduir noves espècies i proveir plançons d'arbusts i arbres autòctons a moltes zones de la serralada. Als anys setanta, Can Pujades va ser abandonada com a viver municipal. Actualment, el veïnat hi feia pícnic i altres activitats recreatives, ja que era un dels únics espais de què disposaven. És per això que exigeixen que es mantingui la seva funció social. Veuen aquestes masies com un model d'autosuficiència i sostenibilitat dins el futur parc natural, a més de servir d'aparell d'una cultura "que ha anat desapareixent i que hem de recuperar".

, així està el pati

CATALUNYA • ELS AJUNTAMENTS DIUEN QUE NO TENEN PROU RECURSOS I PASSEN EL PROBLEMA A LA GENERALITAT I A LA DIPUTACIÓ

Els arbres caiguts per la neu i el vent encara no s'han recollit dels boscos

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

Més de 27.000 hectàrees de boscos es van veure afectades per la nevada del 24 de desembre passat a la Garrotxa, el Ripollès i el nord d'Osona i prop de 3.000 hectàrees per la ventada del 24 de gener al Baix Llobregat, l'Anoia, el Vallès Oriental i l'Alt Penedès, principalment. La caiguda de milers d'arbres ha suposat una gran pèrdua ambiental pels diferents boscos i també ha augmentat considerablement el risc d'incendi, ja que s'ha acumulat molta massa forestal -que actuaria com a combustible- i

El govern no dóna dades sobre la quantitat d'hectàrees pendents de neteja

hi ha molts camins tallats. Aquest hivern, Catalunya es va desbordar i molts dels boscos malmesos encara no han estat netejats. El govern no dóna dades sobre la quantitat d'hectàrees pendents de neteja, però manté dues-centes persones treballant fins el mes de setembre. Mentrestant, diversos municipis conviden el veïnat a recollir llenya tallada.

Esperen que arribi el foc?

El 2008 es va registrar la xifra més baixa d'incendis forestals des de l'any 1992, 101 hectàrees cremades. Les pluges d'aquesta primavera augmenten la protecció de cara a un incendi, i a la vegada que dificulten la feina de neteja per la malesa generada. Des de Molins de Rei (Baix Llobregat), s'ha iniciat una campanya

Estat dels boscos el mes passat

-anomenada Salvem del Foc Collserola- que recull firmes per demanar la retirada de la massa forestal dels camins i les pistes forestals de la serra metropolitana, com a mínim, fins a deu metres dels marges. Arran de la proximitat de l'estiu i la manca de resposta per part de les administracions, un grup de veïns i veïnes de Collserola, juntament amb la CUP de Molins de Rei, ha recollit més de dues mil signatures que han obligat el govern del municipi a comprometre's a adherir-se a la campanya. Aquest col·lectiu afirma que les tas-

ques de neteja i restauració han estat i són insuficients per garantir una prevenció real d'incendis. Es calcula que, a la serra de Collserola, han caigut prop de 60.000 arbres per l'efecte de les ventades, sobretot pins. El Consorci de Collserola eludeix responsabilitats i remarca la manca de diners per afrontar les tasques de neteja, a les quals dedica la majoria del pressupost destinat a la prevenció d'incendis. Des del Consorci també asseguren que les mesures de seguretat i prevenció preses al Parc no augmentaran perquè ja

són les màximes possibles. En primera instància, només es van destinar cinc persones a la zona de Sant Cugat del Vallès de Collserola. Ara, s'ha organitzat una brigada a la zona de Molins de Rei.

La gran majoria de gent contractada mai no havia agafat una serra elèctrica

Catalunya té prop de dos milions d'hectàrees de boscos i tres quartes parts són de titularitat privada. El fet que la fusta hagi deixat de ser un negoci rendible ha provocat l'abandó de les zones forestals, ja que gran part dels propietaris privats no volen assumir les tasques de neteja perquè la posterior venda de la fusta no els cobreix les despeses ocasionades. Els ajuntaments diuen que no tenen prou recursos econòmics i passen el problema a la Generalitat i a la Diputació, que actuen de forma descoordinada i ineficaç, segons el veïnat de Molins que promou la recollida. Així doncs, davant l'elaboració d'un pla forestal que implicaria a la Generalitat, la Diputació, els propietaris privats i les Agrupacions de Defensa Forestal amb l'objectiu de

marcar els passos a seguir per la restauració, creuen que pot ser una bona resposta a llarg termini, però que no soluciona el problema actual. El veïnat que reclama solucions urgents creu que el pla no soluciona l'emergència del moment, ja que només la redacció del pla ha requerit més de tres mesos i, encara que sigui molt complet, no hi ha cap calendari d'inici d'execució.

Els ajuntaments afectats pel temporal de vent es van reunir el mes de febrer i, fent cas dels consells de les administracions, van decidir no declarar l'espai afectat com a zona catastròfica per evitar que les asseguradores eludissin els costos dels danys. La neu i el vent van malmetre prop de 200.000 tones de fusta i la Generalitat preveu la retirada de 300.000 tones -100.000 es generarien durant el treball d'extracció- i l'arribada de tota la matèria primera a la indústria per impulsar el sector fuster. S'ha arribat al punt que, més que pel risc d'incendi, la neteja dels boscos s'activa perquè hi ha diners pel mig. Així, l'empresa pública Forestal Catalana gestionarà tres milions d'euros per facilitar la neteja de l'espai forestal afectat, la seva regeneració i el transport i la utilització industrial de la fusta extreta. Segons el Consorci Forestal de Catalunya, es calcula que la neu i el vent han deixat entre 150.000 i 180.000 metres cúbics de fusta a terra, gairebé la meitat del consum anual de Catalunya.

> Baltasar defensa el treball fet

El conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, defensa el treball de recollida d'arbres i afirma que s'han netejat les 3.000 hectàrees afectades per la ventada, tot i que les imatges contradiuen aquesta afirmació. Segons un comunicat emès per la Generalitat, el Departament d'Interior i el de Medi Ambient afirmen que es va actuar des del primer moment per deixar els boscos catalans en les millors condicions possibles de cara a la prevenció dels incendis forestals. Part de la població no ha percebut aquesta immediatesa -tot el contrari- i denuncia la manca de rapidesa i coordinació per portar a

terme les tasques de neteja i restauració amb la màxima eficiència, rapidesa i tenint cura de l'entorn. De les mil persones contractades per solucionar l'estat dels boscos catalans, cent treballaran fins el mes de setembre amb el suport de cent auxiliars forestals més. Resulta que la gran majoria de gent contractada mai no havia agafat una serra elèctrica i, en conseqüència, s'estan produint moltes baixes laborals al cap de pocs dies per lesions o mals d'esquena. A municipis com Molins de Rei, El Papiol, Castellbisbal, Sant Feliu de Llobregat o Sant Cugat del Vallès, s'han obert els camins -deixant els ar-

bres trossejats a les vores- i avui s'està procedint a la neteja dels voltants de les zones més properes a la carretera. D'altra banda, l'aparell que fan servir per desbrossar i que trinxen els pins sencers s'espantalla molt sovint, cosa que alenteix les tasques de neteja. A més, les zones de bosc escombrades queden molt malmesos perquè, per treure els arbres, fan servir una gran màquina que entra al bosc, agafa els troncs i els pela per aprofitar-los, al mateix temps que -mentre fa camí- aixafa les branques i les restes que queden perquè es podreixin. El cost de netejar una hectàrea amb aquesta màquina és de 7.000 euros.

, reportatge

M
deFOTOGRAF
Eduardo

L'ofensiva n
en el marc
ha tornat
els intents per im
no es van ofegar c
res president del
va entrar a sang i
Vermella per fren
germans religiosos
Abdul Rashid Gh
a la capital. La in
batejada com a A
diversos centenar
versions oficials
una escalada de v
més fonamentalis
sumar les quantit
cats que vomita c
afganès. El Pakis

lirades el Pakistan

IA I TEXT:
Díaz

nilitar a la Vall de Swat, de l'operació Rah-i-Rast, a posar de manifest que plantar la xaria al país quan, el 2007, l'aleshores, Pervez Musharraf, foc a la Mesquita ar els intents dels os Abdul Aziz Ghazi i azi d'implementar la llei intervenció militar, l'ha, es va saldar amb rs de morts -malgrat les del govern- i va generar iolència entre els grups stes, a la qual es van tats ingents de despla-onstantment el seu veí tan navega indecís i

dividit a l'hora d'afrontar la implantació de l'esmentada llei. La xaria, *el camí del Déu*, és un codi religiós de conducta per viure. Un principi en el qual es fonamenta el cos del dret islàmic i on també s'inclouen normes relatives a les maneres del culte, els criteris de la moral i de la vida, les coses permeses o prohibides i les regles separadores entre el bé i el mal. Està adoptat per la majoria dels musulmans, en major o menor mesura. Des de l'inici de les operacions, la creació d'enormes bosses de desplaçats ha desbordat les mesures del govern, una situació que s'ha arribat a comparar amb la que van tenir lloc a Rwanda.

Els Estats Units s'han abocat a ajudar econòmicament els refugiats, tot recordant l'estranya amistat que manté

amb el país des de la guerra freda i que va incrementar a partir de la invasió soviètica de l'Afganistan, el 1979, després de la pèrdua d'influència de Washington a l'Iran. Una relació, aquesta última, que es va deteriorar pel desig del país asiàtic d'obtenir la bomba nuclear.

L'avenç de la llei xaria, la situació incontrolable que travessa el seu veí Afganistan, el reposicionament dels actors internacionals, el viratge de la política dels Estats Units després de l'elecció d'Obama i la controvertida relació amb la seva part amputada l'any 47 -l'Índia, avui insalvable-, marquen una dinàmica inestable en la cosmogonia pakistanesa que ancora la situació dels drets humans a la deriva.

, així està el pati

ENTREVISTA • EVA FERNÁNDEZ, PRESIDENTA DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE BARCELONA (FAVB)

“L'Ajuntament premia entitats clientelars amb subvencions mentre castiga les més combatives”

Eva Fernández presideix la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona des de 2004, l'any del Fòrum de les Cultures, l'esdeveniment que –ara, amb perspectiva– situa com a inici del divorci entre Barcelona i les barcelonines. Molt crítica amb el rumb que ha pres la ciutat d'aparador turístic i bandera de l'especulació, Fernández reivindica el paper de les entitats i els moviments socials per capgirar aquesta tendència i construir una Barcelona més propera i sensible als seus habitants. A més, és antropològa i professora d'Infermeria.

Eugènia Riera
redaccio@setmanaridirecta.info

Com veu la ciutat de Barcelona en aquests moments?
Des d'un punt de vista urbànic, hi ha hagut l'obsessió per tenir una ciutat acabada i això ha fet que ara ens faltin espais per equipaments i serveis. I aquesta mancança, en un context de crisi, encara té més rellevància. Barcelona també és una ciutat que ha venut una imatge que ara està passant factura a la

“Els moviments socials s'han fet molt poc ressò de la lluita dels veïns de les Corts en contra del projecte del Barça”

gent que hi viu, per la saturació turística i comercial. S'ha donat més pes a la forma que al contingut –amb l'emblema *la millor botiga del món*, per exemple– i això ha acabat produint un cert divorci amb la ciutadania.

La crisi econòmica pot fer canviar aquest model?

És veritat que hi ha una certa desaceleració en aquesta política de venda de la ciutat, sobretot per la situació de crisi i, en part, també per una revisió del model de creixement. Alguns dels projectes més agressius –com l'hotel Catalònia o el del Palau de la Música– han patit una certa frenada. De tota manera, també crida l'atenció que en aquest context s'estiguin acabant de construir hotels a la zona de la Via Laietana.

Parlaves d'un divorci amb la ciutadania. Quin és el grau de diàleg de

AGUSTÍ CODINACH

les associacions veïnals amb l'Ajuntament?

En aquests moments no es pot dir que hi hagi una manca de diàleg, sinó una saturació. L'Ajuntament s'autolegitima a través de processos participatius, però són processos degradats. En el cas de l'hotel del Palau, per exemple, es va obrir un diàleg sobre el projecte de l'hotel, però mai no hem pogut parlar de la necessitat de l'hotel, que és el més rellevant. Que allà hi haurà un hotel és inamovible. Aleshores, perquè ens convidin a decidir de quin color pintarem les baranes, no té sentit fer el procés. I això s'ha fet gràcies a la promoció d'un seguit de xarxes d'entitats clientelars (esportives, caritatives, culturals, ONG...), que són les que han permès aquests fenòmens de legitimació i que s'han enfrontat a les associacions de veïns més combatives. L'Ajuntament ha premiat aquest tipus d'entitats amb més subvencions i ha castigat les associacions que no són políticament correctes o que no són tan dòcils. Hi ha hagut una utilització sectària, partidista i interessada de col·lectius i

“Un sector de l'activisme social està centrat a Ciutat Vella, Sants i Gràcia i la nostra geografia és diferent”

d'entitats amb l'objectiu de confrontar-los a les associacions de veïns.

Quina és la força real de les associacions veïnals?

És evident que hi ha campanyes amb més ressò que d'altres, però jo crec que la situació és saludable. Portem quaranta anys i tenim cent entitats federades a la FAVB i d'altres que no ho estan, amb nuclis d'activistes socials a cent territoris de la ciutat. Això és un signe de salut. També cal veure tot el que ha passat des de la transició cap aquí: quan els partits d'esquerra entren als ajuntaments,

donen consignes desmobilitzadores amb l'argument que les associacions ja no fan falta; es desprestigia la participació a les associacions; de mica en mica, creix l'individualisme, el fenomen *nimby* (*Not In My Backyard*); la solidaritat perd pes... També cal diferenciar les associacions de veïns del moviment veïnal, que és molt més ampli.

Algunes associacions de veïns històriques estan massa polititzades pels partits d'esquerra?

A mi no m'agrada el terme *polititzades* perquè ho han estat sempre. De fet, es creen a partir dels anys 60 per iniciativa del PSUC i de Bandera Roja, com a comissions de barris, en la clandestinitat i de la mà d'activistes polítics. Avui dia hi ha persones vinculades a partits i moltes que no. Per tant, des de la perspectiva de fer política, tant de bo les associacions estiguin polititzades!

I polititzades des del punt de vista de pèrdua de personalitat, d'actuar a l'òrbita dels aparells dels partits?
Això és el que jo defineixo com a entitats clientelars, dependents de les subvencions... N'hi ha algunes, però

als partits ja els agradaria poder-ne dirigir moltes més.

Quina és la relació entre les associacions veïnals i els nous moviments socials?

La FAVB sempre ha fet de frontissa en relació a diversos moviments socials i ha mantingut vincles amb entitats de signes molt diferents. Convé recordar la festa reivindicativa que es va fer al Born quan es va desallotjar el cine Princesa o l'articulació d'entitats i ateneus, que acaba amb la presentació d'una querella contra les ordenances de civisme de l'any 2005. De tota manera, els nous moviments socials són una realitat molt heterogènia i en determinants moments correm el risc de comparar pomes amb sandàlies. Cal saber de quina sensibilitat estem parlant, de l'assemblea d'okupes, de Magdalen, de la redacció de la DIRECTA? A mi em costa de posar tothom al mateix sac. I tampoc negaré que tinguem conflictes oberts amb algunes plataformes veïnals, com l'Ave pel Litoral o, en el seu moment, els contraris a la narcosala de la Vall d'Hebron.

“Que allà hi haurà un hotel és inamovible. Ens conviden a decidir el color de les baranes”

Vostè ha criticat, en alguna ocasió, que els moviments socials tendeixen a sobredimensionar alguns conflictes i a oblidar-ne d'altres. És referènxia a algun cas concret?

Jo em pregunto, per exemple, per què el moviment veïnal no ha fet cas a algunes batalles que han estat importants i ho continuen essent. Per què les entitats de les Corts han participat activament en el rebuig al pla Caufec al costat dels moviments socials i, en canvi, els moviments socials s'han fet molt poc ressò –per no dir gens– de la lluita dels veïns de les Corts en contra d'un dels projectes més emblemàtics des del punt de vista de l'especulació: el Barça 2000 i, ara, la reedició de 2008 amb la requalificació del Miniestadi. Crida l'atenció aquest oblit.

A què ho atribueixen?

No ho sé. Alguns diuen que el Barça és una màquina massa potent per enfrontar-s'hi, altres diuen que els veïns de les Corts, per definició, són burgesos... De vegades, el mapa dels conflictes no s'ajusta a la realitat. Hi ha un sector de l'activisme social que està centrat a Ciutat Vella, Sants i Gràcia i la nostra geografia és diferent.

, així està el pati

SANTA COLOMA DE GRAMENET • L'AJUNTAMENT MANTÉ LA PLANTILLA EN CONDICIONS PRECÀRIES

Treballadores de Grameimpuls reclamen dignitat salarial

Raul Moreno
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de treballadores de Grameimpuls -empresa municipal de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet- es van manifestar el 4 i 5 de juny a la plaça de la Vila per demanar un conveni digne. En declaracions a la DIRECTA, els membres del comitè d'empresa de Grameimpuls ens expliquen els motius d'aquestes mobilitzacions: "L'objectiu que ens hem fixat en representació de tots els treballadors i treballadores és aconseguir l'equiparació salarial amb les empreses del sector de la promoció econòmica del territori (comarca del Barcelonès) i dignificar el nostre salari".

"No s'hauria de permetre que en una empresa municipal existeixin sous inferiors a 800 euros"

Després d'un any de negociacions, ens comenten: "Encara no hem arribat a cap acord. La nostra situació és la mateixa, o pitjor, que al començament, ja que l'empresa no mostra cap interès per fer un pas endavant. La resposta de l'administració és la mateixa que la de l'empresa: creen expectatives que després no s'acaben de materialitzar de manera efectiva". Tot i les dificultats

Concentració de les treballadores de Grameimpuls, divendres 5, a la plaça de la Vila de Santa Coloma de Gramenet.

durant les negociacions, el comitè d'empresa és mostra ferm en les seves reclamacions: "Per poder fer la nostra feina amb garanties estem disposats a dur a terme totes les mesures de pressió que els nostres drets com a treballadors i treballadores ens permeten, dins la legalitat". La situació de precarietat fa prop de dotze anys que dura. I l'empresa i l'administració local, amb la seva falta d'implicació, han consentit i perpetuat aquesta situació. "Volem aconseguir l'equiparació amb

les empreses del sector similars a la nostra. I no ho volem fer de manera immediata, sinó de forma progressiva. I afegixen: "No s'hauria de permetre que en una empresa municipal existeixin sous inferiors a 800 euros. Un percentatge molt important de la nostra plantilla cobra aquest sou o menys".

A l'últim butlletí d'informació del consistori de Santa Coloma de Gramenet *L'ajuntament informa*, llegim que "alguns dels 64 projectes que es portaran a terme amb els 20,6 milions d'euros que ha rebut del Fons Estatal d'Inversió Local s'aplicaran a través de l'empresa municipal Grameimpuls i que "està previst que els 350 nous llocs de treball que es generin portin a terme bona part d'aquests projectes dividits en tres grans blocs: equipaments i serveis al ciutadà, modernització i remodelació de carrers, places i parcs i actuacions en l'àmbit del medi ambient i de la sostenibilitat". Aquest setmanari ha intentat parlar amb Joan Carles Mas, segon tinent d'alcalde i responsable polític de l'empresa, que a causa d'uns problemes d'agenda -ens ha dit una tècnica de comu-

nicaió- no ens pogut atendre. Hem parlat amb Ignasi Rovira -gerent de Grameimpuls-, que afirma: "Tenim la intenció de millorar les condicions retributives dels treballadors i les treballadores de Grameimpuls. La nostra oferta se situa molt per sobre del conveni. L'empresa està fent un gran esforç, però el comitè d'empresa ha d'entendre que determinats salts d'increment salarial significarien un ressentiment molt important en els nostre pressupost. Si haguessim acceptat que els salaris de Grameimpuls s'equiparassin a la mitjana del sector, les negociacions ja estarien tancades".

Perfils d'usuaris que es formen a Grameimpuls

Un dels membres del comitè d'empresa ens explica els diversos perfils d'usuaris amb els quals treballen: "Persones que reben la renda mínima d'inserció (RMI) -una paga no contributiva-, que vénen derivades de la Generalitat i no tenen ingressos a la unitat familiar (els col·lectius que reben la RMI són gent d'ètnia gitana, immigrants i totes aquelles persones que, legal-

ment, es puguin emparar en aquest servei); també joves de menys i de més de 25 anys que vulguin aprendre un ofici i joves que no hagin acabat l'ESO i que no continuïn dins l'ensenyament reglat -al curs de mantenidor i reparador d'edificis, els novinguts poden aprendre lamisteria, construcció, soldadura o fontaneria. Els drogodependents segueixen el programa SILEX, inclòs al sector dels col·lectius amb risc d'exclusió social i pensat per ajudar les persones que hagin patit una situació de dependència en relació amb les toxicomanies. L'objectiu principal és la seva reinserció a la societat, ajudar-los no només a nivell formatiu, sinó, sobretot, potenciant la seva capacitat de ser útils

"Sense un conveni just és difícil fer la nostra tasca, malgrat la motivació de posar el nostre gra de sorra per la reinserció laboral"

per evitar que la seva situació d'exclusió social es perpetui. Per acabar, trobem gent aturada que, després d'apuntar-se a la borsa de treball, és enviada a fer cursos, remunerats o no".

La filosofia de treball

"La finalitat del treball dels professionals -ens explica el mateix membre del comitè d'empresa- és crear hàbits i actituds perquè les persones descrites anteriorment puguin incorporar-se al mercat laboral. La tasca és col·lectiva i som molts els professionals que treballam amb aquesta finalitat: els administratius, els caps del centre, els docents etc. Ens reciclem segons les necessitats del mercat i adaptant-nos als nous oficis d'aquesta era de la tecnologia". I per posar el punt final afirma: "Sense un conveni just serà molt difícil poder fer la nostra tasca amb garanties, malgrat la motivació que ens mou cada dia a posar el nostre gra de sorra per la reinserció laboral de totes aquelles persones que pateixen l'exclusió social".

> Extracte de la taula salarial de les empreses del sector

El comitè d'empresa ens ha facilitat la taula salarial del sector i, comparativament, Grameimpuls és l'empresa que té la taula salarial més baixa i presenta diferències que, en alguns casos, arriben als 11.000 euros bruts l'any.

FEINA	MITJANA	GRAMIMPULS
Auxiliar administratiu	20.375 euros bruts	11.010 euros bruts
Expert docent	30.013 euros bruts	21.714 euros bruts
Tècnic de grau superior	33.720 euros bruts	22.918 euros bruts
Caps de centre	41.559 euros bruts	24.708 euros bruts

Libreria Distrivinyes

Llibre polític, crític...
Editorials: Virus, Vosa,
Txalaparta, Hiru, El Jonc...

c/ de l'Or, 8 (Plaça del Diamant)
08012 Gràcia, Barcelona
Teléfono 933 683 901
distrivinyes@yahoo.es

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatutinvisible
www.laciatutinvisible.org
Rico 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, la platja - BCN - 93 318 81 62

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

BarriSants.org

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PERÚ • EL GOVERN NEGA L'EVIDÈNCIA DE LA BRUTALITAT POLÍCIAL CONTRA ELS INDÍGENES MOBILITZATS DES DE FA DOS MESOS

Matança a l'Amazònia peruana

Mentre la Defensoria del Poble peruà va parlar de nou persones i 24 policies morts durant el desallotjament de la protesta indígena a la carretera de Bagua –departament d'Amazonas–, les dades no oficials apunten més de 50 persones indígenes mortes brutalment per defensar les seves terres.

Rebeca Izquierdo González
i Mireia Campanera Reig
Perú

El 5 de juny a les 5:30 del matí, els helicòpters dels cossos d'operacions especials de la policia van intervenir al quilòmetre 201 de la carretera Fernando Belaúnde Terry –departament d'Amazonas–, a l'anomenada *curva del Diablo*. Els agents especials van llençar bombes lacrimògenes a la població que bloquejava de forma pacífica la carretera des de feia més de deu dies. Exigien la derogació de diversos decrets legislatius –en especial el decret 1090– que permeten l'explotació privada de territori amazònic. Més de 630 efectius policials d'elit armats van arribar per terra fins a la zona de Bagua per desallotjar la carretera on es concentraven centenars d'indígenes awajún i wampis, majoritàriament. Els fets es van produir un dia després que el congrés decidís, per majoria, no debatre el decret 1090 al ple.

Violència policial i desaparicions de cadàvers a Bagua

La recerca d'informació sobre els fets de Bagua esdevé una tasca difícil davant l'alt grau de manipulació governamental dels mitjans de comunicació, que silencien el nombre de morts entre la població indígena. D'altra banda, la repressió sobre la població de la zona complica l'obtenció de testimonis.

El diumenge 7 de juny, la defensora del poble Beatriz Merino va indicar que havien pogut identificar personalment els cadàvers de 24 policies, cinc indígenes i quatre civils no indígenes. El balanç era de 87 persones ferides i 79 detencions.

Yehude Simon –president del Consell de Ministres– i Mercedes Cabanillas –ministra de l'Interior– van afirmar que, el divendres 5 al matí, els indígenes havien robat les armes dels efectius policials que havien de desallotjar la carretera i que van ser ells els que van començar a disparar contra els agents, tot justificant la resposta armada policial. En cap moment però, no han reclamat una mediació internacional del conflicte, com critiquen alguns veus.

D'altra banda, hi ha testimonis gràfics que mostren l'existència de franc tiradors de la policia. En unes declaracions al Canal N, Teresa Romero, infermera de l'hospital de Bagua, el dia 5 a la tarda deia: "Arriben persones amb ferides de bala al cap, els braços i l'abdomen... l'exèrcit no deixa evacuar els malats greus. Hi ha molts ferits...". Segons fonts de la DIRECTA, les persones

Actuació policial a la 'curva del Diablo', Amazònia peruana.

indígenes mortes a la *curva del Diablo* són més de 50. Segons els testimonis, la policia atacava amb bombes lacrimògenes sobre Bagua i, quan la gent sortia de les cases amb símptomes d'asfíxia, els disparaven al cos. Van haver-hi tirotejos cada mitja hora. També hi ha testimonis que afirmen que, els dies 5 i 6, la policia va fer desaparèixer cadàvers d'indígenes cremant-los i llençant-los al riu Maraón.

“La policia atacava Bagua amb bombes lacrimògenes i disparava la gent que sortia de les cases asfixiant-se”

Sobre la retenció de 38 policies per part dels indígenes, també hi ha diverses versions i la versió oficial és contradictòria. Yehude Simon va afirmar que els policies van ser retinguts a la presa de l'estació petrolera número 6 de Petropur abans dels fets del matí, però l'estació feia dies que estava ocupada pacíficament. Va ser després de l'atac policial de Bagua que la retenció dels policies i els treballadors de l'estació es va convertir en una manera d'exigir el retorn dels seus cadàvers per part dels indígenes. A l'estació número 6, s'estima que hi van morir nou policies. No hi

ha dades sobre les morts d'indígenes. Actualment, l'estació ja està presa per l'exèrcit. A Bagua i Utcubamba hi ha toc de queda des de les tres de la tarda fins a les sis del matí. Restava una ordre de detenció sobre Alberto Pizango, dirigent de l'Associació Interètnica de Desenvolupament de l'Amazònia Peruana (AIDESEP), com a culpable intel·lectual dels fets de Bagua. Diverses organitzacions nacionals i internacionals denuncien el govern peruà com a responsable directe dels fets. Dilluns 8, la ministra de la Dona i Desenvolupament Social, Carmen Vildoso, va renunciar al seu càrrec al discrepar amb la gestió governamental del conflicte. Mentrestant, les mobilitzacions indígenes continuen.

Dos mesos d'aturada indígena

El 9 d'abril va començar l'*aturada indígena*, una convocatòria a través de la qual els pobles amazònics protestaven per un conjunt de lleis i decrets legislatius (Llei 29317 *Nueva Ley Forestal y de Fauna Silvestre*, Llei 29338 *Ley de Recursos Hídricos*, entre d'altres) que consideren que atempten contra el seu benestar i sobre els territoris que habiten, a més de vulnerar el Conveni 169 de l'Organització Internacional del Treball (OIT) ratificat pel Perú. L'aturada es va iniciar després de demanar la creació d'una taula de diàleg al Congrés i al Consell de Ministres per estudiar la derogació d'aquests decrets, especialment la del 1090. Els decrets estan directament relacionats amb el Tractat de Lliure Comerç signat recentment pel Perú i els EUA, que obre la via a la in-

JOHAN V.D.W.

versió privada a l'Amazònia peruana –sense consulta prèvia de la població local–, en detriment dels drets sobre els seus territoris i promovent la destrucció d'aquesta zona.

Però cal remetre's a l'agost de 2008, quan va tenir lloc l'aixecament indígena amazònic a resultes del qual van aconseguir la derogació dels decrets llei 1015 i 1073, i a la creació d'una comissió multipartidària que va recomanar la seva derogació al Congrés. Per això, i com ja havien anunciat les organitzacions indígenes –entre les quals destaca AIDESEP–, el mes d'abril es va tornar a iniciar un aixecament a tot el país. Al llarg d'aquests dos mesos de lluita, el silenci de la premsa nacional i internacional ha estat la tònica ha-

bitual, només trencat pels tràgics fets del divendres 5. Durant els dos mesos de mobilització, hi ha hagut diversos organismes peruans i estrangers que s'han pronunciat a favor dels indígenes: La Defensoria del Poble, que declarava inconstitucional el decret 1064; bisbes de diverses regions del país o el Fòrum Permanent de les Qüestions Indígenes de l'ONU, entre altres. A més, les indígenes i la població que les recolza han celebrat diverses accions pacífiques: manifestacions, bloquejos de ports i carreteres, presa d'aeroports, ocupació d'estacions petroleres i gasoductes del departament de Loreto i d'altres regions, sobretot amazòniques. El govern ha minimitzat la protesta evitant fer-ne debat públic.

> Els decrets i lleis que van motivar l'aixecament indígena

→ LLEI 29317, DECRET 1090, NOVA LLEI FORESTAL I DE FAUNA SALVATGE: l'article 6 d'aquesta norma permet canviar l'ús de les terres que pertanyen al patrimoni forestal, independentment de la seva categoria, en cas que es tracti d'una qüestió d'interès nacional.

→ DECRET 1064: Elimina el requisit d'acord previ entre les empreses i les comunitats camperoles i indígenes per iniciar les activitats d'exploració i explotació dels recursos del subsòl. Aquesta norma trepitja el dret de propietat de les comunitats i propietats rurals enfront les inversions privades.

→ DECRETS 1015 i 1073: Unifiquen els procediments de les comunitats indígenes i pageses de la Sierra i de la selva per modificar la seva producció i la seva competitivitat agropecuària. Terceres persones podrien comprar les terres de la comunitat amb només un 50% dels vots dels habitants propietaris amb més d'un any d'antiguitat.

, roda el món

EGIPTE • EL DISCURS DEL NOU PRESIDENT NORD-AMERICÀ A L'ORIENT MITJÀ DECEP PER TEBI I BUIT, SOBRETOT RESPECTE A PALESTINA

'Obama, el nou Tutankhamon del món'

Marc Almodóvar
El Caire

El llargament anunciat discurs de Barack Obama a la Universitat del Caire -un discurs adreçat a tot el món islàmic- va despertar una expectació enorme arreu. El que, dos mesos abans, no havia aconseguit l'anunciada vaga cibernètica del 6 d'abril (DIRECTA 134) ho va aconseguir el nou president americà en poques hores. Una ciutat de vint milions d'habitants com El Caire, completament col·lapsada per la visita del nou inquilí de la Casa Blanca. Carrers tallats, controls militars encara més excepcionals (com la prohibició d'obrir finestres al pas de determinats punts calents) i la recomanació a milers de treballadors de prendre's el dia lliure davant les in comptables restriccions que comportava la visita. Pels carrers es venien samarretes amb el lema *Obama, el nou Tutankhamon del món* i, evidentment, tota l'atenció mediàtica se centrava en un discurs molt anunciat que havia de canviar per sempre les relacions entre la primera potència mundial, els Estats Units, i el món islàmic. Per molts, el discurs d'Obama -amb una visita a la històrica universitat al·corànica d'Al Azhar inclosa- posava fi a l'antagonisme entre l'Islam i Occident. Malgrat que molts han rebut amb cert optimisme el discurs del president americà al món islàmic, especialment des de sectors oficialistes, també són moltes les veus que s'han aixecat per denunciar que el discurs -paternalista i diàfan- canvia poc o gens la posició dels Estats Units a la zona.

"La pila més gran de fems que he escoltat en la meua vida"

A ningú se li escapa la idoneïtat estratègica de la visita. I aquesta no és altra que la de reforçar aliances contra el vertader enemic del moment, l'Iran xiïta d'Ahmadinejad. Segons nombrosos analistes, la visita a l'Àrabia Saudita i Egipte -aliats nord-americans des de fa dècades-, més enllà de mostrar una obertura cap a l'Islam, mostra la voluntat americana d'ensenyar al món qui està al costat de qui. I l'estudiada visita als enemics àrabs tradicionals del xiisme iranès s'observa com una estratègia política de gran calibre envernissada amb un suposat endoliment del missatge. Tot plegat, adornat amb uns estudiats comentaris en àrab -que molts

Obama, durant el discurs a la Universitat del Caire, el 4 de juny.

ja s'han cuitat d'ironitzar- i amb uns referències curades al profeta Mahoma i a l'Alcorà. Una rentada de cara que suposa un canvi en l'enfocament del discurs, però no necessàriament en el de la política. Alguns socialistes egipcis ja han destacat que el discurs d'Obama no suposa res de nou ("la pila més gran de fems que he escoltat en la meua vida" en veu del *blogger* Hossam El Hamlawy). Segons apunta Mostafa Mahi des del Centre d'Estudis Socialistes del Caire, el discurs d'Obama -a part de "no aportar res de nou"- es veu forçat per les darreres victòries de la resistència iraquiana, a més de subratllar que el nou president ja ha signat l'increment de tropes i l'augment de 83 milions de dòlars del pressupost de la guerra a l'Afganistan. El moviment libanès de Hezbollah es va expressar en la mateixa línia. El diputat Hassan Fadlallah va recordar que la carta d'Obama "no inclou cap canvi real" en la posició americana a l'Orient Mitjà i, en especial, pel que fa al cas palestí. Una qüestió que va ser criticada per nombrosos activistes, per l'ambigüitat i la tebiesa amb què el president americà s'hi va referir durant

el discurs, especialment quan el mandatari va comparar l'holocaust nazi amb l'actual guerra sionista. Pel poeta Youssef Shabaan, però, la cosa és més conceptual. Assegura que Obama continua tractant els àrabs amb "arrogància" i prepotència i que el president americà es dirigeix al món àrab des d'un pedestal cairotà per donar-li instruccions de com ha de fer les coses.

D'altra banda, tot i que Obama es va omplir la boca de drets humans, respecte a les dones i democràcia, va rebre nombroses crítiques pel seu suport a règims polítics tan tancats com el saudita o l'egipci. La visita del president americà a països governats per règims que exerceixen amb brutalitat i impunitat internacional la repressió contra la dissidència política s'ha vist com un recolzament a la seva acció. I l'oportunitat que podia haver suposat la visita per censurar aquestes limitacions civils va passar de llarg. Obama, que abans de ser nomenat president havia recriminat llargament les aliances de Bush amb tots dos règims, no va dubtar a qualificar Mubarak com un aliat important -amb "dècades d'experiència"-

per "l'estabilitat política de la zona". També va afirmar que havia quedat "atrapat per la presència i la saviesa" del monarca saudita. Fins i tot el liberal i proamericà Ayman Nour, líder del grup d'oposició El-Ghad, va anunciar que havia trobat a faltar més contundència d'Obama vers la falta de llibertats a Egipte. No en va, una manifestació de rebuig a la visita americana, organitzada el dia abans de la visita pel moviment d'oposició Kefaya, va ser durament controlada per les forces de seguretat egípcies a la cèntrica plaça de Tahrir. Alguns dels organitzadors van ser retinguts instants abans de la manifestació per policies de país i un d'ells va ser detingut durant prop de quatre hores i mitja per les forces de seguretat. La localització de la conferència, la Universitat del Caire, també resulta paradigmàtica en aquest punt. Una simple visita al seu lloc web demostra quina és la seva política cultural i social: "Protegir els seus estudiants d'idees destructives i pensaments corruptes".

Segui com sigui, tothom coincideix que la visita del president nord-ameri-

cà no ha deixat ningú indiferent i que el seu impacte mediàtic ha abraçat el món sencer. Mentre uns esperen que les paraules es converteixin en fets, d'altres asseguren que ja s'ha demostrat que això no serà així. Quedarà pendent per anàlisis posteriors saber si el discurs convertirà Obama -com reaven les samarretes- en un vertader Tutankhamon mundial. I, sobretot, quina de les múltiples cares d'un emperador despòtic i sobredimensionat mediàticament pot acatar el president americà. Amb ironia, un treballador cairotà de 67 anys va explicar a la televisió egípcia quins eren els canvis que havia aportat Obama: "Els carrers són buits, els han netejat, n'han tret les pintades, fins i tot han deixat ben maco el mural militar de la guerra del 6 d'Octubre... Espero que vingui cada dia; gràcies Obama".

+ INFO

/egiptebarricada.blogspot.com/

SETMANA MUNICIPI ANTIRACISTA
dissabte 13 de juny
11 matí: fot-ell petada o la llei d'extranjeria
a tardes: tallers i jocs
8 vespre: sopar i concert
BATUCADA MARKATU CALIMA
AMPERANOIA DJ
zer
Unitat Cultural i Esportiva www.ambatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

món verd
Cooperativa Autogestionària de
Distribució de
Productes Ecològics
c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Terra d'escudella
www.tdk.cat
C/ Premia, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

Vols construir la Pau?
Tens tot un món!
Apunta't als camps de treball 2009 del Servei Civil Internacional!
SCI
www.sci-cat.org

infoespai.org
"Compartim recursos, coneixements i projectes per a la transformació social"
* Punt d'informació de i per a col·lectius socials.
* Serveis cooperatius, espais de reunió, cessió de material, info-botiga, i més...
Tel.: 93 390 72 36
Plaça del Sol, 19-20 - Baixos
08012 Vila de Gràcia (BCN)
correu-e: infoespai@infoespai.org
web: www.infoespai.org

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ **Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info**

El proper divendres 12 de juny, a partir de les 12h. al c. Albert Einstein, la DIRECTA participarà a la trobada de distris i premsa alternativa 'Difunde la Idea' dins de les 17es Festes Alternatives i Anticapitalistes de Korneya.

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscrita?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS

Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE

Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU

Taverna ftaca • Pallars, 230
CLOT

La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82

SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22

NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15

El Lokal • Cera, 1 bis

La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34

Quiosc Colom • Rambles

Quiosc Tallers • Rambles

Quiosc Canaletes • Rambles

Quiosc Hospital • Rambles

SANTS

Centre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimon Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimon Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2

La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Bar Línea I • Sant Josep, 48

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9
Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La Fornal • Sant Julià, 20

Presentació de la DIRECTA: dissabte 13 de juny, 18h, Pub la Cova, Cervera.
I a les 23h, Hazte Camino presentaran el seu segon treball.

DISSABTE 13/JUNY/2009
PUB LA COVA
c/cebolteria s/n
CERVERA

18:00h presentació del setmanari d'informació dels moviments socials
www.setmanaridirecta.info

23:00h Presentació en directe del segon treball del grup "Hazte Camino", editat per KBNK i Kamilosetas Muskaria

alestrinxeres
www.agrupamovsocialdirecta.cat

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-los servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Torna a perillar la continuïtat d'una Ràdio 4 sense rumb

Xavier Blasco

Segons va apuntar el diari *Avui* el 2 de juny, el futur de Ràdio 4 torna a estar a l'aire. Els treballadors temen que la modificació de la graella estival s'aprofiti per desmantellar l'emissora amb la intenció que acabi morint sola. De moment, alguns programes de la casa ja han rebut la notificació que es deixaran d'emetre a partir del dia 1 de juliol. Alguns d'ells portaven més de dues dècades en antena. D'altres no saben si continuaran el mes de setembre.

Amb l'argument que "una programació *light* la fan totes les emissores a l'estiu", la directora de Radio Nacional de España (RNE) a Catalunya, Montse Melià, ha reduït la programació pròpia de Ràdio 4 a 7 hores diàries a partir del juliol. La resta es completarà amb una ràdio-formula en català.

Melià té previst canviar tota la programació aquest setembre per, segons diu, "reforçar l'oferta pública en català". Això suposarà una nova reducció de plantilla.

Ràdio 4 va néixer l'any 1976. En plena transició espanyola, el llavors director de l'ens públic, Rafael Ansoñ, va decidir que l'emissora emetria en català, a diferència de les altres tres ràdios que hi havia de RNE (Ràdio 1, 2 i 3). Va ser la primera ràdio pública que va emetre íntegrament en català després de la Guerra Civil.

Després, la posterior evolució de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) i la creació de COM-ràdio (a través de la Diputació de Barcelona) i després que no es concretés la cessió o compra de Ràdio 4 per desavinences entre el PSC i el PSOE han fet que Ràdio 4 navegui sense rumb buscant una raó de ser. Ara, fora de les locals, totes les ràdios públiques en català són a les mateixes

mans, socialistes. Dos anys després del pla de sanejament de RTVE, que volia clausurar l'emissora per motius econòmics, la web de RNE -a diferència de la de TVE- encara presenta una certa pluralitat lingüística, ja que s'hi mostra una ràdio estatal en

català. Tot i que cada cop hi ha menys personal i menys pressupost a Ràdio 4, la directora de RNE a Catalunya assegura que no es vol "desmantellar" l'emissora, sinó que es vol "reforçar el sentit de l'oferta pública i el sentit de la nostra existència".

> Un conflicte de drets cap a TV3 a les Illes

Un conflicte sobre drets d'emissió entre TV3 i IB3 a les Illes ha resultat amb la substitució de les emissions de TV3 per les de TV3Cat, un canal que només emet la programació de producció pròpia de Televisió de Catalunya. L'acord, que es va començar a aplicar el dissabte 6 de juny, ha aixecat moltes protestes a les Illes. El grup d'Esquerra Republicana a les Illes ja ha dit que TV3 era irrenunciable i el Bloc per Mallorca farà tot allò que pugui perquè es torni a emetre la versió completa de la programació de la televisió pública del Principat.

El conflicte rau en els continguts de producció aliena, dels quals IB3 té els drets d'emissió a les Illes. Segons l'acord de reciprocitat signat per tots dos canals, que ha de servir perquè l'un es pugui veure al territori de l'altre, TV3 no pot emetre continguts de producció aliena a les Illes perquè podria perjudicar comercialment IB3, si emetés alguna pel·lícula o sèrie abans que ho fes el canal il·lenc. Tot i això, les veus de protesta reclamen el paper de cohesió de la programació de TV3, que fins ara era unívoca entre el Principat i les Illes. És per això que el president d'Esquerra a les Illes, Joan Lladó, considera que és un error que el model d'IB3 "passi per voler fer valer els seus drets sobre la producció aliena amb l'objectiu de competir com una cadena generalista més". La directora de TV3, Mònica Terribas, en canvi, defensa la situació actual, que legalitza les emissions de TV3 a les Illes, on fins ara es feien de manera irregular.

El gran temor dels contraris a la substitució de TV3 per TV3Cat és el possible retorn del PP al govern de les Illes que, previsiblement, duria altra vegada a l'espanyolització d'IB3. Així, els il·lencs perdrien la possibilitat de veure continguts de producció estrangera en català. ENRINC BORRÁS ABELLÓ.

RADIO

Comunicació alternativa

FSCOM: la comunicació com a mitjà i finalitat

Manuel Torres

La primera assemblea per un Fòrum Social de la Comunicació es va fer el dissabte 6 de juny. La reunió es va dur a terme a QUEPO i va comptar amb prop de 40 persones de procedències diverses, amb un predomini clar de l'activisme dins la comunicació.

La trobada va començar abordant qüestions que giraven al voltant de la identificació dels principals reptes comunicatius dins de cada àmbit, la relació amb la resta de la societat i la possibilitat o no

de planificar una trobada per tractar aquests temes en el marc d'un espai continu i obert a la resta de la població.

En aquest sentit, durant les més de sis hores que va durar la trobada, es va reflexionar sobre el que es considera que són els trets més importants dins les lluites per la millora de la societat: la capacitat comunicativa en tots els vessants, que abracen des de les relacions personals i socials fins a la mediatització de les representacions simbòliques, passant per l'aprofitament de les eines, els for-

mats i els gèneres que ens portin cap un espai comunicatiu millor de l'actual.

La reunió va gaudir de l'heterogeneïtat que requereixen aquests tipus de processos, on el camí és tan important com el lloc on es vol anar i on s'aprofita l'experiència que poden oferir moltes de les persones presents per intentar no repetir els errors passats i per donar empena a aquest procés que es va endegar a inicis de 2008 en el marc del Fòrum Social Català.

Durant els propers mesos -entre els assistents actuals i d'altres

que segur que s'hi afegiran-, es plantegen eixos temàtics de treball i reflexió que es podran seguir a la web fscomu.wikispaces.com, des d'on es posarà en comú allò que permeti connectar els diversos agents implicats. Mots com recerca, tercer sector, drets, sinèrgies, expressió, diversitat, diversió i comprensió configuren un fòrum de debat que vol recuperar l'espai d'argumentació ofegat en un mar de soroll i crits que tan sols repeteixen la dinàmica dels mitjans tradicionals. Tot plegat per posar les pautes al servei de la societat.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

L'EIXIDA
informació crítica
andreuenca
<http://stapinfo.bloc.cat>
santandreu.inform@gmail.com

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/ negre, 10 sants (bcn)
telf: 0112010

La Falcata
TAVERNA POPULAR
c/ Panera 2
Casó Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Cos i ment, la millor defensa

Els tallers d'autodefensa permeten l'empoderament de les dones a través del domini del cos i el control i la comprensió emocionals

Laia Roca
cultura@setmanaridirecta.info

Conèixer les possibilitats del cos, profunditzar en les causes d'opressió i violència o aprendre a reaccionar davant de certes situacions són alguns dels objectius que persegueixen els tallers d'autodefensa per dones que es varen començar a plantejar des de diversos grups i organitzacions feministes de l'Estat espanyol cap a finals dels 80. L'any 1988, la Coordinadora Estatal d'Organitzacions Feministes va celebrar unes jornades específiques *Contra les agressions masculistes* a Santiago de Compostel·la, on hi van assistir 3.000 dones. Després d'aquella trobada, entre altres accions i activitats, es van posar en marxa diversos tallers d'autodefensa. Des d'aleshores, el treball que s'hi desenvolupa no passa únicament per un treball físic, sinó que incorpora el control i la comprensió emocionals com a elements imprescindibles per aprendre a comprendre i reconduir les situacions de conflicte.

Helena Ojeda, a l'edat de vuit anys, va canviar el tutú pel quimono. Va passar per la fase nen-karateka sense donar cap importància teòrica a la marcialitat, però actualment imparteix tallers d'autodefensa mixtos i per dones a diversos espais, com l'Ateneu Independentista La Torna de Barcelona. Explica que, sovint, s'evita la presència d'homes als cursos com a mitjà per treballar diversos aspectes com la desinhibició i l'apoderament de

les dones com a col·lectiu socialment desfavorit, o per compartir pors de manera oberta i còmoda.

En el marc d'una societat patriarcal, la violència contra les dones pren diverses formes, algunes explícites i d'altres més subtils però que també tenen repercussions. La socialització de la por, el consentiment o l'obediència tenen un gran pes sobre l'autoestima. És per això que l'autodefensa feminista, a més de dotar les dones de tècniques físiques, també passa per aprendre a ser capaces de trencar el bloqueig o saber posar límits a les situacions i que aquest treball psicològic permeti la utilització del cos com a defensa, en moltes ocasions a través de les arts marcial. L'Helena entén que aquest espai compartit entre dones "permet identificar i combatre la indefensió

apresa en moltes dones que opera -entre altres factors- castrant la seguretat en una mateixa o, fins i tot, paralitzant una defensa efectiva en cas d'agressió". "Dissortadament per tots i totes, els homes han desenvolupat el rol del *guerrer* i les dones el de *princesetes* a qui ells havien de protegir, mantenir i manar", sentència l'Helena. Tot i així, considera que l'evolució saludable d'aquests cursos, amb el temps que calgui en cada cas, hauria de ser l'entrenament conjunt.

Ara mateix, assistir a un curs d'autodefensa feminista fa possible que moltes dones adquireixin seguretat en elles mateixes i caminin -segons l'Helena- amb una actitud que, en molts casos, evita ser víctimes d'agressions verbals, psicològiques o físiques i afavoreix processos d'alliberament i benestar personal.

ENTREVISTA • ADRIANA ROMERO, ALUMNA D'AUTODEFENSA

“Davant una possible agressió, la ment és la nostra millor eina”

L. R.
cultura@setmanaridirecta.info

Per què decideixes assistir a un taller d'autodefensa?

Per tenir un punt de trobada i socialització amb altres dones, per mantenir-me en forma, fer exercici i treballar el cos, per treballar -també- la ment, alliberar tensions, passar-ho bé, exercitar el control, la respiració, la concentració... En definitiva, per tenir un espai que et dediques a tu

mateixa -per cuidar-te- i que, a més, comparteixes amb altres dones.

Més enllà de tècniques de defensa personal, quines eines d'empoderament t'ha facilitat?

Per mi, l'eina principal és l'existència mateixa de l'espai. L'espai de compartir i descobrir possibilitats, però, sobretot, limitacions. Les tècniques d'autodefensa i d'arts marcial no són *truquillos*. Descobreixes que cal molt treball i entrenament per utilitzar-les correctament,

per integrar els moviments, per ser capàs d'utilitzar la força del contrari. El que fem a les classes no té res a veure amb la vida real. En un cas real de possible agressió, la ment és la nostra millor eina, la rapidesa mental i els reflexos. Això és el que aprenem. Assajant tècniques, cada una de nosaltres va coneixent les seves possibilitats i limitacions i la seguretat que pots tenir te la dona aquest autoconeixement. Aquest és l'empoderament, no la força bruta.

LLIBRES

Gràcia acull la cinquena Mostra del Llibre Anarquista

La trobada, que se celebra del 15 al 21 de juny amb presentacions, xerrades i actes diversos, reivindica la vigència i la vitalitat del pensament llibertari

Blanca Balanya
cultura@setmanaridirecta.info

La cinquena Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona, que se celebrarà del 15 al 21 de juny, enguany desenvoluparà les seves activitats a diversos centres socials del barri de Gràcia i culminarà amb un cap de setmana d'activitats a l'aire lliure a la plaça del Diamant. La mostra es va començar a convocar fa cinc anys al barri del Besòs, prenent l'exemple d'altres experiències similars i de trajectòria dilatada com la Mostra del Llibre Anarquista de València. Feia dos anys que se celebrava al barri de Sants i aquest 2009 es farà a Gràcia per primera vegada.

Des de l'organització de l'esdeveniment, expliquen que "la idea original és ocupar diferents espais de Barcelona per connectar amb els diferents col·lectius que treballen a la ciutat". Enguany, a la Mostra, hi participen editorials com la barcelonina Virus, degana de les editorials alternatives del país. També hi haurà editorials com Pepitas de Calabaza de Logroño o Klinamen i la Oveja Roja de Madrid. L'objectiu de la Mostra és "reforçar el pensament crític en general i el pensament anarquista en concret, però sense voluntat d'encasellar-nos".

El dissabte 20 de maig es faran activitats durant tot el dia a la plaça del Diamant

La Mostra del Llibre Anarquista s'inaugura el dilluns 15 al CSO El Jardí amb la presentació de les memòries de Jean-Marc Rouillan, activista d'Action Directe. Es tracta del primer volum de les memòries d'aquest militant llibertari, ara publicades en castellà: *De memoria (I). Los comienzos: Otoño de 1970 en Toulouse*. El dia 16, al CSO El Tercer Assalt, es presenta José Pellicer, el *anarquista íntegro* (Virus, 2009), amb la presència de l'autor, l'historiador llibertari Miquel Amorós. El dimecres 17, també al CSO El Tercer

Assalt, Eduardo Romero presentarà el seu llibre sobre migrants i repressió, *A la vuelta de la esquina. Relatos de racismo y represión*. El dijous 18, al centre social La Quimera, hi haurà una xerrada sobre pedagogia i revolució, centrada en la figura de Francesc Ferrer i Guàrdia, amb l'historiador Manel Aisa. El dia 19, al CSO El Jardí, es parlarà sobre contracultura i propaganda, amb la presentació dels llibres *Desconexión y otros ensayos*, de Kenneth Rexroth, i *Información y propaganda*, de Jacques Ellul. La presentació comptarà amb la presència de Quim Sirera i Abel Rebollo, del Col·lectiu Etcètera.

Diamant, plaça llibertària
El dissabte 20 de maig es faran activitats durant tot el dia a la plaça del Diamant. A partir de les onze del matí, el Grup Surrealista de Madrid presentarà el periòdic *El Rapto* i hi haurà una xerrada sobre el moviment okupa. Després s'oferirà un dinar vegà, la presentació del *Libro de las derrotas, derrotas o maravillas* a càrrec del seu autor -Antonio Orihuela-, un taller d'enquadernació, una xerrada sobre economia crítica amb el Col·lectiu Crisi i l'Institut de Ciències Econòmiques i Autogestió i la presentació dels llibres *La bala y la escuela* i *El educador mercenario*, amb el seu autor, Pedro García Olivo.

El diumenge, les activitats continuaran a la plaça del Diamant

amb la presentació de *Bienvenidos a la máquina* de Derrick Jensen i George Drafan. L'editorial Pepitas de Calabaza també hi presentarà un dels seus darrers volums, *Elogio de la anarquía por dos excéntricos chinos del siglo III. Xi Kang i Bao Jingyan*. A la tarda, es parlarà sobre biblioteques i anarquisme amb la gent de la Xarxa de Biblioteques Socials, que també organitzarà un taller de digitalització de llibres durant tot el cap de setmana.

LLIBRES

Comunitats en perill d'extinció

Diàleg al voltant d'una comunitat rural francesa nascuda de les cendres del Maig del 68

Yann Bennoît ho defineix ben clar. Després del moviment del Maig del 68, les persones joves i no tan joves que havien participat a les revoltes i que havien vist com va acabar allò de París van escollir -o simplement van seguir- diverses sortides: el salt cap a les fàbriques i l'agitació obrera, la tornada a la universitat amb la dignitat intercanviada per una matrícula i, per un tercer grup -el més nombrós-, simplement la decepció i la manca de rumb per continuar.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

La Comunidad és el testimoni gràfic d'una persona d'aquest tercer grup. De fet, el còmic editat pel projecte Oveja Roja de Madrid recull una petita part de la memòria col·lectiva d'un grup de persones que van decidir fugir de la França urbana i anar-se'n a viure al camp. A partir d'aquí, la recerca d'un espai rural els va fer topar de nassos amb una antiga molinaria abandonada que van poder comprar fàcilment.

I aquí la història comença de debò i narra, com una conversa, l'entrellat de construir una comunitat des de l'autogestió i partint d'una experiència rural gairebé nul·la. L'habilitació dels espais, el

trasllat d'una cooperativa de serigrafia, els dinars col·lectius, les assemblees al costat de la llar de foc, la relació amb un entorn hostil a primer cop d'ull i moltes altres quotidianitats que poden resultar familiars a totes aquelles persones que han compartit i viscut un projecte social i autogestionat.

Converses intergeneracionals

El còmic fa tot aquest repàs de la mà d'Hervé Tanquerelle -guió, il·lustracions i un dels personatges protagonistes-, que recull el testimoni del seu sogre, Yann Bennoît, una de les persones fundadores del projecte. Així, s'estableix un diàleg amb la generació i els mites del 68 des d'un cert escpticisme i amb la ironia actual. El relat deixa ben clar que aquest còmic només és una primera part de la conversa i acaba en el moment culminant de la comunitat, a mitjans dels anys 70. Un final inesperat i que deixa un cert regust amarg, ja que no podem continuar llegint i saber què carai passa amb les vaques, els conills, el taller, els pàgesos del poble i, és clar, amb la comunitat humana. Doncs res, paciència fins que aparegui la segona entrega d'entrevistes.

La Comunidad

Autors: H. Tanquerelle
i Yann Bennoît
Il·lustracions: H. Tanquerelle
Edició: La Oveja Roja
Pàgines: 180

87è Dia del Internacional Cooperativisme

Dissabte 4 de juliol de 2009

Cotxeres de Sants
+ altres espais del barri

Fira de cooperatives del barri

Exposició de memòria cooperativa a Sants

Taulas rodones

Actuacions

Matinal infantil

Barri Cooperatiu és un projecte impulsat per www.lacutatinvisible.coop i www.cooperativestroboll.coop, per tal de difondre els valors i les pràctiques del cooperativisme a nivell local i comunitari, impulsar les cooperatives existents a barris i pobles i fomentar la creació de noves experiències.

Projecte Barri Cooperatiu
www.sants.coop

PUBLICITAT

, expressions

MÚSICA

“El carrer ha de ser un espai per la música i la festa”

El grup de rumba urbana La Pegatina presenta el seu segon disc, ‘Via mandarina’

La Pegatina és el sobrenom que els amics van posar a Rubén en trobar-lo amb la guitarra a totes les festes, “com l’adhesiu que apareix al racó més inesperat”. S’hi van afegir l’Adrià i l’Ovidi –veu i cajón– i, el 2007, va sortir *Al carrer* (autoeditat), un disc autoproduït del qual ja han venut 4.500 còpies i que han fet sonar en 170 concerts. Ara, el jove trio de Montcada i Reixac s’ha ampliat amb un acordionista, un trompetista i una bateria per presentar *Via Mandarina* (Kasba, 2009) –rumba més fresca i ballable– en una gira que promet ser tan o més maratoniana que l’anterior.

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

La ‘rumba urbana’ que pregonem és el relleu del mestissatge fet a Barcelona?

Rubén: Hem mamat Ojos de Brujo, Dusmigué, Amparanoia, Mártires del Compás... Però no estem dins aquest moviment musical, són d’una altra etapa. Nosaltres som la conseqüència d’haver-los escoltat.

Dieu que en algun moment feu ‘punk amb cajón i guitarra espanyola’.
R: Agafem estils que normalment es fan amb elèctrica i bateria. Com que no som gens puristes, el resultat és una música molt del carrer, accelerada. El punk reflexa la filosofia del grup –fes’t ho tu mateix– amb cançons molt curtes i directes.

La reivindicació del carrer és una de les constants de la vostra obra?

R: Al carrer! tenia un doble significat: sortim al carrer i ho fem al carrer. És on més hem tocat, ens hem divertit, hem fet cançons i on hi ha la festa i la gent. Amb tot el tema de l’ordenança cívica de Barcelona, continuem reivindicant-lo. No som un grup d’estudi. *Via Mandarina* és la continuïtat d’aquest camí, la direcció que hem triat: el color, l’energia, el currar-nos-ho com xinos.

Treballant des de l’autogestió, heu aconseguit força ressò. Quin és el secret?

R: Un punt fort que tenim és la

proximitat. Els concerts i les xarxes socials de les quals formem part ens permeten un contacte directe amb la gent. Internet és la clau! Un exemple curiós: des del Japó, ens van comprar 300 còpies del primer disc. Gràcies a això, *Via Mandarina* es distribueix als estats espanyol i francès, a Alemanya i al Japó.

Per què heu decidit treure el segon disc amb el segell Kasba?

R: Continuem autogestionant-nos-ho tot, però si no treballes amb un segell, la distribució a les botigues és un problema. L’acord amb Kasba és que el segon disc també aparegui a la web, perquè això ens va ajudar molt a nivell de promoció al principi i no volem tallar el que ens ha donat de menjar. Ens fabriquem totes les còpies, el disc és nostre i ells ens en compren còpies i les distribueixen. **Teniu força concerts previstos, no només als Països Catalans, sinó també fora.**

R: Com que musicalment bevem de moltes fonts, podem arribar a molta gent. Això és bonic, fa que tinguem popularitat i que ens tinguin en compte a les festes majors. Volem fer el màxim de concerts, tot i que a Catalunya vigilem de no cremar-nos. Serem a Euskadi, Galícia i també tocarem fora de l’Estat espanyol.

Donar-vos a conèixer fora és difícil?

R: Suposo que en el cas del primer disc hi van ajudar els noms dels

La Pegatina

Via mandarina
Kasba Music, 2009
www.lapegatina.com

col·laboradors, gent com Manu Chao, Gambeat i Che Sudaka, que van posar-hi el seu gra de sorra.

I a ‘Via Mandarina’?

R: Hi ha la Maribel i el Dani de D’Callaos, l’Albert d’Always Drinking Marching Band, el Diego de La Limoncello i l’Antonio d’El Puchero del Hortelano. De fet, la cançó “Sun Bay” és seva. També reversionem Mártires del Compás a “Qué Bonito es el amor”.

També canteu en gallec i portuguès...

R: Cantem un tema en brasiler amb un grup de *meninos da rua* amb qui hem gravat conjuntament una cançó seva, “Minha Rua”, per fer ressò del seu CD i el seu projecte. Ara, el tema s’inclou al disc, amb les seves veus i tocant batucada. El gallec em ve de família, “Morriña” és un tema d’enyorçana i un homenatge al licor de cafè.

Què us passa amb els mitjans?

R: No aconseguim que ens facin cas. Hem superat fites importants per un grup jove, però per una cosa o altra no encaixem.

MÚSICA

Hip-hop per la ràdio lliure de Sants

Gato-el-Qiman, El Nota i Rebelmadiq en concert a La Resistència de l’Hospitalet

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

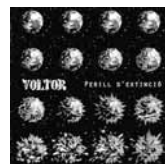
Rimes insurgents en defensa de la comunicació lliure. La Resistència de l’Hospitalet de Llobregat acull, el proper dissabte 13 de juny, un concert solidari amb Sants Ona Lliure, la ràdio lliure del barri de Sants de Barcelona. Hi participaran els rapers Gato-el-Qiman & KD0, El Nota i el *sound system* de raggas Rebelmadiq. L’entrada val cinc euros i tots els beneficis es destinaran íntegrament a finançar aquest projecte de comunicació popular.

Quimantú Rovira és l’MC de dilatada trajectòria que s’amaga sota el nom de Gato-el-Qiman. Sempre treballant des de l’autogestió i al marge de la indústria musical, la seva darrera referència publicada és *Dies de merda a la millor botiga del món*, una demo amb vuit temes que es pot descarregar des de la seva pàgina web, <http://gatoelqiman.com>. El

Nota, guanyadors de la darrera edició del concurs de maquetes Sona 9, actualment es troben immersos en el procés de gravació del seu primer disc. Xavi Nota, Pau i DJ Bel als plats són un trio imparabile de hip-hop desenfadat i *canyero*. Rebelmadiq és un *sound system* originari de Granada i actualment fincat al barri de Sants, especialitzat en la música negra. Les seves sessions són tota una descàrrega de sons jamaïcans.

Sants Ona Lliure es defineix com “una emissora independent creada des dels moviments socials” del barri de Sants de Barcelona, “d’àmbit local, no comercial i asambleària”. Actualment, Sants Ona Lliure es pot escoltar de dues maneres: descarregar els programes des de la web de l’emissora en format mp3, o escoltar-los des de la pròpia pàgina de la ràdio. En un futur, la ràdio lliure de Sants té previst emetre per la freqüència modulada i també en directe per Internet.

MÚSICA

Voltor

Perill d’extinció
(Cambra Records)
Metal

Perill d’extinció és un pas endavant dels valencians Voltor respecte el treball –encara massa innocent– *Aprentent a volar* (autoeditat, 2005) i, alhora, un clam per la supervivència dels sons més crus del rock en uns temps d’hegemonia edulcorada del pop sense substància. La veu gutural i poderosa de Lluís Albert Granell capitaneja l’atac de l’au carronyai-

re més indomable del País Valencià en dotze cops de puny a la mandíbula carregats de rock salvatge, metal i hardcore punyent. Els referents: Berri Txarrak, Kop i Habeas Corpus. Fins i tot es permeten el luxe de fer sonar guitarres flamenques a “1707”. Mancaria, això sí, una producció més potent per acabar de donar gruix al so de la banda. R. P.

MÚSICA

Banda Barretina

Massa sang
(Radikal Records)
Fusió

La fórmula de Banda Barretina els apropa al so de grups com La Carrau o els Obrint Pas més mestissos i, en els moments més llatins, no podem evitar veure-hi l’ombra allargada de Dusmigué. El debut del grup comença a les muntanyes dels Andes i transporta l’oient a fer un viatge on el rock, l’ska i el reggae

s’impregnen de sonoritats amb aires folk, marcades pel timbre de l’acordió diatònic, la flauta travessera i el violí. Combinen temes propis amb versions de George Branssens –“La mala reputació”– i el poeta Pere Quart –“Corrandes d’exili”– en la musicació que va popularitzar Ovidi Montllor. R. P.

S'obren les inscripcions per assistir a les 'Superacampades'

Dues tandes de dotze dies on la dinàmica principal és aprendre a decidir i compartir les responsabilitats

Maia Riba

cultura@setmanaridirecta.info

Aquest serà el quart estiu consecutiu que l'associació educativa La Cigarra organitza una experiència de convivència enmig de la natura en un ambient d'educació lliure, assembleari i autogestionat per persones de totes les edats: són les anomenades *Superacampades*. Ja s'han obert les inscripcions -fins al 15 de juny- per assistir a la trobada i gaudir de dotze dies en un context no autoritari on la dinàmica principal és aprendre a decidir i compartir les responsabilitats entre totes les persones. Aquest any es faran a Ulls, al prepirineu de Navarra, al costat de la Selva d'Irati -molt a prop de comunitats com Aritzuren i Rala, que fa anys que funcionen- entre els dies 15 i 26 de juliol. La segona tanda serà del 4 al 15 d'agost i es pot bescanviar fins a la meitat del preu en aliments ecològics o artesans. Els objectius principals són crear un entorn d'educació lliure

La Superacampada del 2008 va comptar amb nombrosa assistència

on es potenciï l'autonomia de les persones tenint en compte les seves necessitats i capacitats, mentre es conviu de manera harmònica amb el medi natural i amb una alimentació el més sana possible. Les persones de

L'assemblea comuna decideix què es farà cada dia i estableix la rotació de tasques

La Cigarra organitzen la part logística prèvia a l'arribada de les participants i les instal·lacions mínimes, la compra d'aliments o el transport de material. Alhora, faciliten les primeres assemblees i activitats de confiança. A partir d'aquí, l'assemblea comuna decideix què es farà cada dia i estableix una rotació de les tasques de manteniment i cuina.

La Cigarra

L'origen de les Superacampades el trobem en un grup de persones catalanes i aragoneses interessades en l'educació que van decidir formar el col·lectiu La Cigarra. Aquesta jornada va ser la seva primera activitat, l'estiu de 2006. El punt de partida és que les diferències culturals, d'edat o de sexe no representen cap problema, més aviat el contrari, són ingredients fonamentals pel desenvolupament íntegre dels individus. Com a presentació del projecte, el grup va convocar una jornada de difusió el mes de maig al Centre Social Can Masdeu i a l'Ateneu Rosa de Foc de Barcelona. A més, enguany la desena de persones que integren el col·lectiu impulsen un projecte d'educació de carrer i tallers d'assemblearis i regulació de conflictes a Osca.

+ INFO

www.nodo50.org/lacigarralibre

Les 17es Festes Alternatives tornen a combatre el capitalisme a Cornellà

Autonomia obrera i acció directa i autònoma de l'11 al 13 de juny

Marta Camps

cultura@setmanaridirecta.info

L'acció directa i autònoma continua essent l'estendard de les Festes Alternatives de Cornellà de Llobregat. Enguany i en la seva dissetena edició, els dies 11, 12 i 13 de juny, el carrer d'Albert Einstein -al polígon industrial Almeda- s'omplirà de gom a gom per albergar multitud d'activitats que aniran des de les matinals i tardes infantils als concerts de punk i la Karpa Tekno.

concerts de la nit amb la música de Marujita, At-Versaris, el rap madrileny de Mentengueria i la presentació del nou CD de Red Banner. Dissabte serà el torn dels jocs per a totes les edats i durant tot el dia, amb un dinar popular per Nicaragua. Les propostes de la nit, després d'un brindis de suport a les preses, s'acostaran al punk amb Kako, L'Odi Social i Eina. Alhora, divendres i dissabte a la nit, la VI Karpa Tekno comptarà amb actuacions properes al hardtek, el drum'n'bass i el breakbeat.

La dedicació a l'autonomia obrera
Les dissetenes Festes Alternatives han volgut homenatjar i indagar l'univers de l'autonomia obrera a través d'un cicle de xerrades programades els divendres 5, 12 i 19 de juny al CSO La Forsa. Durant les tres tardes, es projectaran diferents documentals que comptaran amb les intervencions de Miquel Amorós i Txema Bofill.

Han volgut homenatjar l'univers de l'autonomia obrera

El primer dia, les festes acolliran l'habitual contrapregó i un concert. L'endemà, amb les forces recuperades, el dia començarà al migdia amb la trobada de distribuïdores i premsa alternativa i no parerà fins els

+ INFO

<http://festesky09.weebly.com>

ARTS ESCÈNIQUES

'Fem-ho fàcil' d'enguany dona més pes al teatre i recupera el trapezi

El 13 de juny arriba el Festival d'Arts Escèniques per la Transformació Social

En aquesta tercera edició, el festival *Fem-ho fàcil* ha decidit apostar més pel teatre i recuperar el trapezi. El dissabte 13 de juny a partir de la tarda i fins a altes hores de la nit, l'escenari instal·lat al parc de la Creueta del Coll s'anirà transformant d'acord amb les múltiples propostes que ha programat l'Assemblea de Festes Majors Alternatives de Vallcarca.

Estel Barbé

cultura@setmanaridirecta.info

El Festival d'Arts Escèniques per la Transformació Social va néixer fa tres anys amb l'objectiu de potenciar els circuits culturals de base als barris del Coll i de Vallcarca. Des d'aleshores, la mostra s'organitza anualment de forma assembleària i autogestionada, amb un clar component reivindicatiu i paral·lelament a les Festes Alternatives del Coll.

Teatre, titelles i acrobàcies

Les actuacions del *Fem-ho fàcil* començaran amb les intervencions dels col·lectius barcelonins Teatravieses i Rebel'art, que oferiran una mostra d'espectacles ideats a través de les tècniques del Teatre de l'Oprim i del Teatre Social. El trapezi i les acrobàcies aèries, de la mà de la companyia Vola ki Vol, donaran pas a d'altres propostes de clown, malabars, dansa del ventre amb La Perla Vallcarca, titelles i una *jam session* de dansa contact i yarak. De cara al vespre i per no aturar la jornada, la

rumba del barri de Valldaura, amb els Sibaritas de la calle i el grup Los Barrankillos, acompanyarà les festes alternatives, que acabaran de matinalada amb la música del Dj Nau.

La proposta clementina

El muntatge de titelles per tots els públics serà presentat pel grup Les Clementines, un col·lectiu de joves interessades en l'expressió artística per motivar canvis socials. Tal com expressen elles mateixes: "Treballem a través d'històries que tinguin continguts relacionats amb valors i actituds d'igualtat, justícia i respecte cap a una transformació social i els convertim en espectacles de titelles". En aquesta ocasió, presentaran la tortuga Clementina i l'Artur, un espectacle en què ambdues clossques es trobaran amb qüestions relacionades amb la igualtat d'oportunitats i el respecte. De fet, aquesta creació -i sobretot la tortuga Clementina- ha viatjat per mig món amb la bandera de la necessitat de replantejar-nos el dia a dia i caminar cap a la transformació social.

Fem-ho fàcil '09

13 de juny, a partir de les 17h.
Festes Alternatives del Coll
Parc de la Creueta.
C. Argertera amb Cambrils.

, expressions

LLIBRES

Autonomia obrera: una intervenció política sobre la memòria

Treballadors de Roca en vaga l'any 1977

Sovint, la historiografia actual, a l'hora de parlar del final del franquisme i la transició, s'oblida dels processos autònoms que van dur a terme obrers anònims per lluitar contra el capital als anys setanta. Parlem d'esdeveniments com les vagues de la Roca (Gavà), el port de Barcelona i molts altres punts calents que també es van relacionar amb les lluites socials del moment. En aquesta entrevista, conversem amb Kike Tudela i Fernando Paniagua per conèixer el projecte de recuperació de la memòria històrica de l'autonomia obrera, un llegat que té ramificacions en el present. El projecte es concreta en un llibre, un documental i un arxiu i l'ha coordinat la Fundació Espai en Blanc.

Carles Masia
cultura@setmanaridirecta.info

Com va sorgir la idea del projecte?

La idea original era construir un dispositiu de coneixement que servís per actualitzar aquelles experiències i posar-les en relació amb el present. Com ens agrada dir, "comprendre el passat per resistir (en) el present".

Què és una intervenció política sobre la memòria?

Volem que aquest fragment del passat incommo i trenqui una felicitat autocomplaent i tova. Parlar aquí i ara de l'altre moviment obrer pot constituir un acte polític per si mateix, justament a causa del seu caràcter intempestiu. Davant la contraposició memòria / oblit, en proposem una de més rica i transformadora: memòria / desafiament. Això es va concretar en tres parts: un llibre, una pel·lícula i un arxiu digital (web).

A què us referiu exactament quan parau d'autonomia obrera?

Un conjunt de pràctiques amb què s'ha dotat la classe treballadora en diferents moments històrics per portar a terme objectius revolucionaris: posar fi a la societat de classes i abolir l'exploació de l'home per part de l'home. Aquesta pràctica es defineix pel paper predominant de l'assemblea de treballadors com a principal òrgan de decisió i lloc de trobada i debat i, d'altra banda, per l'existència de delegats triats per l'assemblea, càrrecs que són revocables si els mateixos treballadors

ho demanen. També s'hi inclouen moltes altres pràctiques, com ara la indisciplina laboral, el rebuig al treball assalariat, el sabotatge i les vagues salvars. Per desenvolupar-se, aquestes dinàmiques no requereixen la tutela de partits ni sindicats externs, n'hi ha prou que els propis treballadors es posin d'acord per portar-les a terme. Això és el que ha passat en moments concrets com la Comuna de París, el començament de la revolució soviètica de 1917 i, a Catalunya, l'any 1936.

I això va ser el que va passar a l'Estat espanyol al final del franquisme?

Sí. I no només aquí. No va ser una tendència majoritària dins del moviment obrer, però va tenir molt impacte, tal com demostra el gran nombre de vagues i conflictes que hi van haver. La classe treballadora va imposar el seu reconeixement al capital sense la mediació dels sindicats a la qual avui estem tan acostumats. I això va permetre imposar una dinàmica d'assemblees en nombroses mobilitzacions, fet que suposava la supressió pràctica de la legalitat imperant. L'inici de la dècada dels setanta es va caracteritzar per un augment continuat de la conflictivitat laboral que va socavar la consistència del règim franquista. Aconseguir-ho va suposar molt desgast i també una gran quantitat de morts arran de la repressió, com en el cas de Vitoria, on cinc treballadors van ser assassinats el 1976.

Avui dia, què ha quedat de tot això? Hi ha molt desconeixement i aquesta és una de les raons per les quals ha sorgit aquest projecte. Potser el que ha

quedat amb més nitidesa és la recerca permanent de formes d'organització que no reproduïen els mecanismes d'opressió als quals ens té tan acostumats el sistema actual. Avui dia, resulta molt més difícil parlar de classe obrera que als setanta, o almenys ja no té la centralitat que va tenir. En canvi, sí que es poden reconèixer les formes d'organització autònoms en altres moviments socials.

Per acabar, com heu organitzat el projecte?

Durant gairebé tres anys, cadascuna de les seves tres parts s'ha desenvolupat d'una manera autònoma, com no podia ser d'altra manera. El llibre ha suposat un treball col·lectiu de recopilació i discussió de situacions com les vagues de la Roca, del port de Barcelona o de la construcció a Granada i altres lluites (presos, contracultura, agitació armada, etc.). A la segona part, la mirada es dirigeix més al present i no només en l'àmbit de l'Estat espanyol - per mostrar els processos de lluita a l'Argentina i Mèxic, el cas del Sindicat d'Obrers del Camp d'Andalusia o les noves formes de politització de l'home anònim actual. El documental parteix de nombroses entrevistes per explicar el desenvolupament de les lluites i la seva evolució fins ara. I, finalment, l'arxiu digital recull experiències, publicacions i llibres de l'altre moviment obrer. A partir d'ara, pretenem anar ampliant aquest arxiu.

+ INFO

Llibre: *Luchas autónomas en los años setenta, del antagonismo obrero al malestar social*. Espai en Blanc. Traficantes de Sueños, 2008. Documental: *Autonomía Obrera*. Es pot descarregar a: www.nodetodo.org/rebelde/mule/foru/vie/wtopiic.php?r=4&t=6204 Arxiu digital de l'autonomia obrera www.luchasautonomas.net

EL REBOST

Papes, pataques, patates...

Joan-Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

Poques plantes, com la patata, han gaudit d'una posició tan privilegiada al llarg de la història en la categoria dels aliments indispensables per la seguretat alimentària de nombrosos pobles. Els motius són diversos. Per una banda, el seu conreu no presenta gaire complicacions tècniques - té un rendiment per hectàrea superior al dels cereals - i el seu tubercle pot ser emmagatzemat fàcilment durant mesos. A més, el seu valor nutricional és immens. A part de la seva important aportació energètica - els hidrats de carboni que mantenen la màquina corporal en moviment - és molt rica en minerals (calci, potassi, fòsfor i magnesi) i vitamines (C, B1, B2, B3, B6, E i àcid fòlic). La presència d'aquests micronutrients va representar, de ben segur, un complement nutricional fonamental durant les llargues hivernades, els viatges d'ultramar o els períodes d'escassetat.

Sembla que fa més de 8.000 anys ja es conreava als Andes - al continent americà, avui, es poden

comptar més de 200 varietats de patates - i que va arribar a Europa cap al segle XVI. Allà i aquí, va jugar un paper tan important que els llibres d'història se n'han fet un ressò ampli. Cal destacar l'episodi de la fam irlandesa de la patata, durant la qual - només entre 1845 i 1849 - prop d'un milió de persones van morir i dos milions més van haver d'emigrar a causa de la plaga d'un fong - *Phytophthora infestans* - que va arrasar els conreus irlandesos.

La patatera (*Solanum tuberosum*) pertany a la família de les solanàcies, com els tomàquets, les albergínies o els pebrots - totes elles espècies preuades en la nostra gastronomia - i també com la belladona, la mandràgora, el tabac, el jusquià o la dulcamara - en aquest cas, valorades pels seus alcaloides. Fixeu-vos com s'assembla la flor de la patatera amb la de les seves cosines. Per això no és recomanable menjar-les quan són velles, els ha tocat la llum i es tornen verdes. Tot i que la calor destrueix les seves substàncies tòxiques, podem guanyar un bon mal de panxa.

I com a exemple de la seva versatilitat culinària, us fem un parell de propostes (les que caben en aquest rebost tan atapeït).

Patates en escabetch

1 ceba grossa, 2 pastanagues, 1 pebrot verd i 1 vermell, 4 dents d'all, 2 copes de vi blanc, ½ got d'oli d'oliva, sal, pebre en gra, safrà, llorer, 2 cullerades de pebre vermell, 1 quilo de patates, farina i ous.

Coem les patates senceres al seu punt, no massa fetes. Un cop fredes, les pelem i en fem rodanxes d'un centímetre. Les arrebosem amb ou i farina, les fregim i les reservem en paper absorbent.

Mentrestant, preparam l'escabetch. En una cassola de fons gruixut i amb un bon raig d'oli, sofregim primer la ceba ben picada, més tard hi afegim la pastanaga i els pebrots - també ben fins -, les dents d'all, el llorer, el pebre i el safrà. Quan les verdures estiguin ben cuites, hi afegim el vi i el vinagre i ho deixem reduir ben bé a una

quarta part. Només ens queda posar l'oli, el pebre vermell i deixar-ho refredar. Ho aboquem sobre les patates i llestos. Si les mengem l'endemà - o dos dies després - encara seran més bones.

Boletes de patata i coco

500 gr. de patates, 500 gr. de coco ratllat, 500 gr. de sucre, dos rovells d'ou.

Rostim les patates senceres al forn. Les pelem i les aixafem amb una forquilla.

Incorporem el sucre, els rovells i part del coco a les patates. En fem boles i les arrebosem amb una mica de coco que haurem reservat. Les guardem unes hores a la nevera, fins que estiguin ben fredes. Les podem servir acompanyades de melmelada de gerd i un rajolí de reducció de vinagre balsàmic amb sucre.

Recomanem

MATARÓ

Dijous 11 de juny
XERRADA
'ANTICLERICALISME I SETMANA TRÀGICA'

19h. Centre Cívic
Pla d'en Boet.

Ponent: Casimiro Martí.

Organitza:
Cristianisme segle XXI

CORNELLÀ

DE LLOBREGAT
Dijous 11, divendres 12
i dissabte 13 de juny
17 FESTES ALTERNATIVES DE KORNEYÀ

Dijous. 21h. Cercavila amb el Pogo del Organillo. 23h. Txupinazo. 23h. Happy Hour. 23:15h. Brindis pro preses. 23:30h. Concert amb: Password, Los Barranquillos, Tachita de Collblanc, Transición. Divendres. 12h. Trobada per l'autogestió. 20h. Xerrada al CSO La Forsa. Av. La Fama, 41. Experiències dins la lluita autònoma obrera. 23:30h. Concert: Marujita, At Versaris, Mentenguerra, Red Banner. Dissabte. 12h. Matí infantil. 13h. Vermutillo popular. 14h. Dinar Popular per Nicaragua. 16h. Actuació de Xavier López. 17h. Jocs Tradicionals. 20h. Bastoners de Capellades i Dantzaris de Leiza. 22:30h. Espectacle dels Diables de Molins. 00h. Brindis propres. 00:30h. Concert amb: Kako, L'odi Social, Eina. Divendres i dissabte hi haurà Karpa Tekno. Exposició fotogràfica permanent sobre fàbriques okupades i sobre l'autonomia obrera.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 11 de juny
El debat del municipalisme
19:30h. Espai Social Magdalenes. C. Magdalenes, 13-15. Amb José Iglesias Fernández, Jordi Martí Font i un membre de les Candidatures Alternatives del Vallès. Organitza: Virus editorial i Espai Social Magdalenes

Del 11 al 13 de juny
'Simbiruta' 15è Festival Jove de la Guineueta
19h. Plaça de Ca n'Ensenya, 4. Dijous. Dj: Raggamoxil, jam session. Divendres. Aksidents, Mr. Shure, Rumborrachera, Kayo Malayo, bollywood, swing. Dissabte. C.B.A., Baciomo Le Mani, Deskarats, Proyecto Luisbo, Vj's the media players. Organitza: Casal de Joves de la Guineueta.

Divendres 12 de juny
Exposició 'Ferrer i Guàrdia i l'Escola Moderna. La Setmana Tràgica'
19h. Residència d'Investigadors-CSIC. C. Hospital, 64. Conferències: Bernat Muniesa, La Pedagogia avui; Pedro García Olivo, Nada más

terrible que un professor libertario. Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular

Xerrada i festa reggae
19:30h. Ateneu popular de l'Eixample. Passatge Conradi, 3. Xerrada: La cultura de rebaixes o la rebaixa de la cultura. La cultura està en venda, a càrrec de Marcelo Expósito. Festa de cloenda amb música jamaicana a càrrec dels Pd Delpadrians, pintxos i cervesa artesana. Organitza: Telèfon Roig

Dissabte 13 de juny
Jornada de Documentació en el Món Castellor
10h. Castellers de Barcelona. C. Bilbao, 212. Acte de commemoració dels 40 anys de vida de la colla. Organitza: Castellers de Barcelona

Dilluns 15 de juny
Problemes oberts i reptes pendants de la Llei de Memòria Històrica
19:30. Centre Cívic Pati Llimona. C. Regomir, 3. Amb la participació de Miquel Caminal, professor de Ciència Política de la UB i director del Memorial Democràtic; Jordi Ibáñez Fanés, professor de Filosofia i Estètica de la UPF i autor del llibre

Antígona y el duelo. Una reflexión moral sobre la memoria histórica.
Moderador: Josep Maria Fradera. Organitza: Centre de Treball i Documentació (CTD)

Del 15 al 17 de juny
Conferència Internacional d'Eurodad
Dilluns 15 de juny: 16h. Espai Jove de Gràcia. Gran de Gràcia, 190 (Barcelona). Taula rodona sobre els impactes de la crisi al Sud. 16 i 17 de juny. Fundació Catalana de l'Esplai. C. Riu Anoia, 42 (el Prat de Llobregat). Debats, tallers i ponències. Organitza: Observatori del Deute en la Globalització (ODG), amb el suport de Qui deu a Qui?

BERGA

Del 11 al 13 de juny
Barraques de La Patum
Dijous. En acabar els tirabols, batucada des de la plaça Dr. Saló fins a l'espai de barraques amb Djilandjang. Després, concert amb Salsa de Pastor. Divendres. 23:15h. Las Hermanas Calatrava, La Puta Ley. 00:15h. The Ajos Porros Band. 01:15h. Grapat. 02:15h. Trikiño. Dissabte. 24h. Hormigón Armado.

01:15h. KOP. 03h. Manolito's Band. 04:30h. Niçupd i tamarit. Espai de Barraques: avinguda del Canal Industrial

GIRONA

Dimarts 16 de juny
Cicle de xerrades sobre el decreixement a Girona
19:30. Centre Cívic Sant Narcís. Podem viure sense petroli? El consum responsable i de proximitat com a alternativa.

OGASSA

Dissabte 13 de juny
Anem al riu!
9h. Plaça Dolça. Esmorzar popular. 10h. Itinerari per les fonts i el torrent Font Gran. Organitza: Grup de Defensa del Ter, Centre per la Sostenibilitat Territorial.

OLESÀ DE MONTSERRAT

Dissabte 13 de juny
Fira de l'oli
10-21h. Pati de la Casa de Cultura. C. Anselm Clavé amb Salvador Casas. Organitza: Revolució Verda Joves d'Olesa

PALMA

Divendres 12 de juny
Som-hi per Mallorca!
De 18-24h. Ses Voltes. Activitats: projecció audiovisual, fireta amb menjar, informació i propostes per Mallorca, música i concert. Organitza: GOB Mallorca

SANT JUST DESVERN

Divendres 12 de juny
Conferència: Problemàtiques ambientals de Sant Feliu que afecten Sant Just'
19h. Casal de Joves. Avinguda Indústria, 34. Amb la participació de Jordi Losada i Joaquim Pahissa. Organitza: Alnus/CEPA-Ecologistes de Catalunya

TARRAGONA

Dissabte 13 de juny
Xerrada-debat sobre Educació i Pedagogia
19h. Ateneu Llibertari Alomà. C. Misser Sitges, 9. Amb la participació de Pedro García Olivo. Organitza: Ateneu Llibertari Alomà

Sortim de casa

BARCELONA

Dissabte 13 de juny
'NI ADULTA, NI ADULTE-RA, NI ADULTERADA. 18 ANYS DE LLIBERTAT A LES ONES'. CELEBRACIÓ DELS 18 ANYS DE CONTRABANDA FM.

12h. Emissió des de la plaça Reial (cantonada passatge Madoz).

Organitza: Contrabanda FM

BARCELONA

Dissabte 13 de juny
DESPULLADES PER LA JUSTÍCIA ALS CARRERS I PER LA PACIFICACIÓ DEL TRÀNSIT

17h. Plaça Universitat.

Marxa ciclonudista fins a la platja. Porta berenar. No cal banyador!

Organitza: Col·lectiu Ciclonudista Barcelona

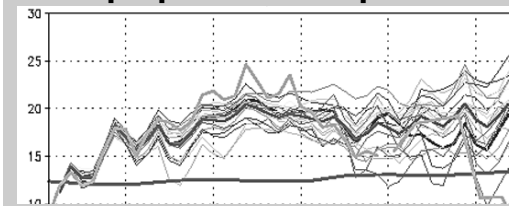
EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 13 de juny
MANIFESTACIÓ CONTRA EL DESALLOTJAMENT DEL KOP-ALTA TENSIÓ

18:30h. Plaça de la Vila

El temps que ha fet... i que farà

La corba de les temperatures mínimes es dispararà fins als 20 graus a muntanya

Els termòmetres ara sí que es despren. Després de dues setmanes on les remutades del mercuri han deixat enrere la primavera, els propers dies es farà sentir la calor de plena canícula al clatell. La barrera dels trenta graus es sobrepassarà àm-

pliament a la majoria de comarques, i s'arribarà amb facilitat als 35 a les comarques de l'interior i a les Terres de l'Ebre. Les zones litorals i illenques encara mantindran a ratlla la calor, però la humitat començarà a provocar una desagradable xafogor.

. L'ENTREVISTA

Mark Aguirre PERIODISTA | ESCRIPTOR

“Els bombardejos dels EUA van posar les bases del genocidi cambotjà”

Mark Aguirre és el pseudònim periodístic de Félix Lasheras. Un nom amb el qual ha escrit des de bona part del món. Els seus nombrosos viatges l'han portat a viure a llocs tan diversos com el lemen o Cambodja. De la seva estança de tres anys al país asiàtic, n'ha sortit el llibre 'Cambodja. El llegat dels khmers rojos', on analitza les causes i el context internacional que van provocar que aquest petit país d'Àsia visqués una de les grans tragèdies del segle passat.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Dius que utopia i genocidi es mesclen a la Cambodja de mitjans dels setanta.

Sí. L'any 1975, una bona part de la població mundial veia el que estava passant a Cambodja com una oportunitat pels milions de pàges pobres d'Àsia per deixar enrere segles de pobresa. Era una societat que volia ser més igualitària, més autosuficient, que volia acabar amb una guerra imperialista com era el cas del Vietnam. Hi havia el somni de resoldre els problemes històrics de la regió. El problema és que aquesta utopia es va convertir en una tragèdia perquè, durant el procés, un de cada cinc cambotjans van morir. Tot i això, jo penso que la principal raó del genocidi no va ser tant la repressió política -que hi va ser, terrible i cruel-, sinó el fracàs de la política econòmica de Pol Pot, que pensava que si posava tot el país a cultivar arròs i aconseguia una producció de tres tones per hectàrea el país podria alimentar-se i exportar. El que va passar és que, enlloc de tres de tones, només en van produir una i això va provocar fam i moltes malalties. La repressió va ser brutal, van morir centenars de milers de persones, però no el 1.700.000 persones que han calculat els demògrafs.

Tot i això, els testimonis parlen d'una medievalització de la societat sota el règim.

Pol Pot estava educat en l'estalinisme a França i l'estalinisme tendeix a construir la seva legitimitat política a través de la creació d'enemics polítics que cal exterminar. Aquí hi ha l'arrel de perquè comença a enfrontar-se a la dissidència amb mètodes d'anihilació. I, quan parlem de dissidència, ens referim a la real, però també a aquella que és una probabilitat de futur. Això va crear una gran desconfiança cap al veí que encara perdura. A part, aquesta teoria política, en un país camperol, retardat i molt poc sofisticat, va fer que la repressió fos brutal. La falta de

ELOI DE MATEO

tecnologia repressiva va produir unes imatges que perduraran... perquè els botxins no mataven a la cadira elèctrica, sinó que degollaven els presos, amb un ganivet, tal com havien fet sempre. Obviament, sense cap judici. La persona que el Comitè Central decidia que era dissident era eliminada.

Com ha marcat la societat actual, el genocidi?

A Cambodja, actualment, el 60% de la població té menys de 30 anys, no va viure aquesta part de la història i no se l'acaba de creure del tot. I, per contra, els que van viure aquesta experiència, se l'han guardada dins. No tenen una explicació davant la barbàrie i, quan te'n donen una, sovint és en termes budistes. Per exemple, si preguntes a un cambotjà de 50 anys com va poder passar el genocidi, et dirà que possiblement fos un problema de *karma*, una cosa dolenta que van fer les generacions anteriors i que els va tocar pagar a ells. Per aquesta generació, els judicis contra els líders dels khmers que s'estan duent a terme actualment poden ser una oportunitat per treure-ho tot. A un nivell polític més global, s'ha trencat l'entramat social. Això fa molt difícil la reconstrucció de la societat a partir de bases solidàries. A més d'això, hi ha molta impunitat. Hi ha gent que se sap que va participar en delictes i crims que encara està fent política. Tot plegat crea una societat molt dèbil i facilita l'exercici dels poders sense grans resistències.

No hi ha un sentiment de culpa col·lectiva, com el que podia haver-hi a l'Alemanya posterior a la II Guerra Mundial?

Els cambotjans no se senten els botxins del genocidi, sinó les víctimes.

Són víctimes de la política mundial i de la guerra freda. I això té una explicació històrica. Cal pensar que Cambodja, sense que mai se li hagi declarat la guerra, és el país més bombardejat de la història, més que el Japó o Alemanya. La pugna que mantenien americans i russos al Vietnam, la va colpejar de ple. I els bombardejos per part dels EUA -del 1967 al 1973- van destrossar completament la societat i van posar les bases per la presa del poder dels khmers.

Creus que sense els bombardejos no hi hagués hagut mai el poder khmer?

Sí. L'empenta definitiva pel desenvolupament dels khmers va ser el cop d'estat orquestrat pels americans contra el rei Sihanouk l'any 1970. Sihanouk, fins llavors, havia buscat mantenir una Cambodja neutral davant el conflicte vietnamita. És a dir, reprimir els comunistes de cara als Estats Units, però a la vegada evitar implicar-se en la guerra, que ell considerava un problema colonial. Tot i així, els americans van promoure el cop militar per posar un règim afí a la zona. Davant d'això, el rei va fer una crida a la insurrecció, fet que va provocar que les masses camperoles i molts monjos budistes s'unissin al moviment dels khmers rojos, que fins llavors era un grup molt petit format per mestres d'escoles rurals. Després, amb la massificació dels bombardejos de l'any 1970, es va consolidar la pujada dels khmers, que finalment van vèncer la guerra civil i van arribar al poder, l'any 1975. Per tot això, crec que cal llegir el genocidi cambotjà més en clau de guerra freda que de política nacional.

Tot i això, la percepció que ha quedat és que el règim de Pol Pot va viure aïllat del món?

Durant el seu règim, Pol Pot s'alia totalment amb la Xina, que no vol -sota cap concepte- que el Vietnam s'expandeixi. De fet, en aquell moment, la Xina mantenia congelades les seves relacions amb l'URSS, condicionades al fet que els vietnamites -que finalment van envair el Vietnam i van acabar amb el règim de Pol Pot- sortissin de Cambodja. També és durant aquesta dècada que es posa la base de la relació estratègica entre la Xina i els EUA, que avui és d'ordre mundial, almenys econòmicament. Als anys vuitanta, els khmers rojos van passar a ser finançats pels EUA a través de la Xina, en el mateix moment que els EUA van començar a finançar Bin Laden. És la política de llavors: "Els enemics dels nostres enemics són els nostres amics". Les decisions que prenia Pol Pot estaven marcades per això. Tota aquesta política incideix fortament en un país tan petit, dèbil i pobre com Cambodja. I per això dic que, en realitat, hagués estat molt fàcil aturar Pol Pot, perquè estava molt lligat a la Xina.

De fet, després que el Vietnam enderroqués Pol Pot, els EUA van continuar reconeixent el seu govern i van seguir ajudant els khmers.

Sí, és molt gros. I també ho és que, ara, durant els judicis contra els khmers, s'estigui jutjant només aquest període de quatre anys. Això beneficia la comunitat internacional perquè, així, d'alguna forma, el genocidi s'emmarca dins de Cambodja i no dins d'un context polític mundial ni un període històric. Simplement es vol passar pàgina d'uns fets horribles.

. LA COLUMNA

Victòries

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Pels volts de Setmana Santa es va inaugurar l'eix Vic-Olot pel túnel del Coll de Bracons. I he de reconèixer que, donats els temps actuals de *desarrolisme*, no em va sobtar la inauguració, ni que fos aprofitada pel conglomerat de mitjans oficials i administració pública per fer-ne gloriosa apologia. Sí que em va sobtar, però, el discurs un xic derrotista de la Plataforma Salvem les Valls, que s'entén si s'analitza en relació a les expectatives -que el túnel no es fes-, però no pel que fa als resultats, diguem-ne que totals. Perquè les mobilitzacions, campanyes i actes de resistència i protesta no s'han d'analitzar només en termes finalistes, de consecució o no dels objectius prefixats en el discurs. El fet de posar damunt la taula el debat sobre l'impacte social, geogràfic i humà d'aquest tipus d'infraestructures o la socialització política de futurs activistes són impactes tant o més importants en qualsevol mobilització. O del que significa en termes d'innovació en les formes de fer política, com la demostrada per la Coordinadora de Festes Populars de Badalona. Aquests badalonins i badalonines, amb la buscada complacència d'una bona part de les entitats més representatives de la ciutat, han organitzat una Festa de Maig Alternativa, amb un seguit d'actes que han posat vermells els organitzadors de les festes oficials. I ampliar la xarxa d'acció col·lectiva no implica necessàriament reduir el contingut crític, com també va demostrar la Coordinadora d'Entitats de la Sagrada Família davant l'intent del districte d'amagar un parell d'actes de denúncia especulativa i repressiva. L'Assemblea de Joves va respondre fet garlandes de la festa major amb els programes oficials. Aquestes són una mostra de petites victòries invisibles que sovint no sabem explicar, reivindicar ni capitalitzar com a pròpies. Unes petites victòries de futur que reforcen aquell tòpic tan repetit, però no per això menys cert: que les xarxes socials aconseguim molt més del que voldríem, però molt més del que ens pensem.

PUBLICITAT

